

Библиотека ДНУ
імені Івана Франка

І. Франко.

SEMPER TIRO

Библиотека ДНУ
імені Івана Франка

8

25

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВА БІБЛІОТЕКА. Ч. 135—136.

Відповідає за редакцію: Володимир Гнатюк.

С (Укр)
9283

ІВАН ФРАНКО

106081 SEMPER TIRO

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Львів, 1906

НАКЛАДОМ УКРАЇН.-РУСЬКОЇ ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ,
зарєєстров. спілки з обмеж. порукою у Львові.

Бібліотека ДДПУ
імені Івана Франка

SEMPER TIRO

З друкарні Наукового Товариства імені Шевченка
під надзором К. Бедяревського.

Бібліотека ДДТУ
імені Івана Франка

SEMPER TIRO.

Житє коротке, та безмежна штука
І незглибиме творче ремесло;
Що з разу, бачить ся тобі, було
Лиш оп'яніне, забавка, ошука,
Те в необнятий розмір уросло,
Всю душу, мрії всі твої віссало,
Всі сили забира і ще говорить: Мало!

І перед плодом власної уяви
Стоїш мов перед божеством яким,
І сушиш кров свою йому для слави,
І своїх нервів сок, свій мозок перед ним
Кладеш замісь кадила й страви,
І чуєш сам себе рабом його й підданим,
Та в серці шепче щось: Ні, буду твоїм паном.

Не вір сим пошептам! Зрадлива та богиня,
Та Муза! Вабить, надить і манить,
Щоб виссать „я“ твоє, зробить з тебе начиння
Своїх забагань, дух твій спорожнить.
Не вір мельодії, що з струн її звенить:
„Ти будеш майстром, будеш паном тонів
І серць володарем і владником мільйонів“.

О, не дури себе, ти молодая лїро!
Коли в душі пісень тїснить ся рїй,
Служи богинї непохитно, щиро,
Та панувать над нею і не мрій.
Хай спів твій буде запахуше миро
В пиру житя, та сам ти скромно стій:
І знай одно — poëta semper tiro.

СОНЕТ.

Благословенна ти поміж жонами,
Одрадо душ і сонце благовісне,
Почата в захватї, окроплена сльозами,
О раю мій, моя ти муко, Пісне!

Царице, ти найнизшого з між люду
Підносиш до вершин свого трону,
І до глубин терпіня, слїз і бруду
Ведеш і тих, що двигаютъ корону.

Твій подих всі серця людські рівняє,
Твій поцілуй всі душі благородить
І сльози на алмаз переміняє.

І дотик твій із терня рожі родить,
І по серцях мов чар солодкий ходить,
І будить, молодить і опяняє.

МОЙОМУ ЧИТАЧЕВИ.

Мій друже, що в нічну годину тиху
Отсі рядки очима пробігаєш
І в них народньому заради лиху,
Чи власним болям полекші шукаєш, —

Коли тобі хоч при одному слові
Живійше в грудях серце затріпоче,
В душі озветься щось, немов луна в діброві,
В очах огонь сльозу згасить захоче, —

Благословлю тебе, щоб аж до скону твого
Доніс ти серце чисте й щиру душу,
І щоб ти не зазнав сирітства духового,
В якому я свій вік коротать мушу.

17/IX 1905

БУРКУТСЬКІ СТАНСИ.

I.

Кожда кичера в млі,
Кожний плай закуривсь —
Що за мля на твоєму чолі?
Ти чого, брате мій, закуривсь?

Як потік клекотить!
Як гуде Черемош!
Щось таємнее душу гнітить,
Якихсь дум обігнать ся не мож.

Щось таке, мов докір
Над душею гука,
Мов та каня, що в млі поверх гір
Сумно скиглить і дощ наклика.

II.

Дівчино, моя ти рибчино,
Дівчино, кохане моє,
Ти мого страждання причино,
Скарбнице, що щастє дає!

Обоє підемо, обоє
В далеку мандрівку житя.
Нічого не страшно з тобою,
Бо ти чудодійне дитя.

Ти стрілиш очима — і горе
Розвієсь мов мла на версі;
Всьміхнешся — й розбурхане море:
Поклонить ся твоїй красі.

III. ОЛЬЗІ С.

Найгарнійша для нас
Загранична квітка;
Найлюбійше лице,
Що стрічаєть ся зрідка.

Найчистійша сльоза
Причарована штукою;
Найвірнійша любов
Усьвячена розлукою.

IV.

О, розстроєна скрипка, розстроєна!
Стілько рук нетямущих, брудних
Доторкало ся струн чарівних, —
І вона їх розстроєм напоєна.

Ріже вухо страшними акордами,
У тонації ніяк не встоїть...
Де ти, майстре, щоб вмів настроїть.
Оживить її співами гордими?

КОНКІСТАДОРИ. — *Давид Вільям (іспан.)*

По бурхливім океані
Серед пінявих валів
Наша фльота суне, беть ся
До незвісних берегів.
Плещуть весла, гнуть ся щогли...
Ось і пристань затишна!
Завертай! І бік при боці!
І стерно біля стерна!
Кидай якорі! На беріг
По помостах виходи!
Нї чичирк! Ще ледво дніє...
Пусто скрізь... Ставай в ряди!
Сонний город ще дрімає...
Схопимо його у сні...
Перший крик — наш окрик бою,
І побіднії пісні.
Та заким рушати, пускайте
Скрізь огонь по кораблях,
Щоб всі знали, що нема нам
Вороття на старий шлях.
Бухнув дим! Хлюпоче море...
Щось мов стогне у судні...
Паруси залопотіли,
Наче крила огняні.

Гнуть ся реї, сиплють іскри,
Мов розпалені річки...
Снасть скрипить... Високі щогли
Запалали мов свічки.
Що за нами, хай на віки
Вкриє попіл житєвий!
Або смерть, або побіда! —
Се наш оклик боєвий!
До відважних світ належить.
К чорту боязнь навісну!
Кров і труд ось тут здвигне нам
Нову, кращу вітчину!

Кохавина д. 26 липня 1904.

ЛІСОВА ІДІЛЛІЯ

ПОЕМА

ПОСВЯТА

Миколі Вороному.

Миколо, мій дружеко давний,
Ідеалісте непоправний!
Навіяв ти на душу чару
З далекого Катернодару;
Мов згук тримбіти в полонині
Тому, що блудить по долині,
Пустив ти слово різко, сьміло,
Що в серці дивно защеміло:

„Пісень давайте нам, поети,
Без тенденційної прикмети,
Без соціального змагання,
Без усесьвітнього страждання,
Без наріканя над юрбою,
Без гучних покликів до бою,
Без сварів мудреців і дурнів,
Без горожанських тих котурнів!
Пісень свободних і безпечних,
Добутих із глибин сердечних,
Де-б той сучасник горем битий
Душею хвильку міг спочити“.

Гай, гай, Миколо, ще й з пеньками!
Лиш мід твоїми-б пить устами!
Бий своїм словом, бий до разу
Котурн і фальш, пустую фразу!
Гони їх з пісні на псю маму,
Як гнав Ісус мініяйлів з храму!
Та не гадай, як фраза згине,
Що вже сучасник тут спочине,
Знайде тепло і ніжність в парі,
Як у жіночій будуарі;
Знайде до пестошів приклонність
І морфій на свою безсонність,
На рани плястри, лік на жалі,
Мов у воєннім гошпіталі!

Ні, друже мій, не та година!
Сучасна пісня — не перина,
Не гошпітальнеє лежане, —
Вона вся пристрасть і бажане,
І вся огонь і вся тривога,
Вся боротьба і вся дорога,
Шукане, дослід і погоні.
До мет, що мчать по небосклоні.
Не думай, як поет покине
Загальних питань море сине,
І в тихий залив свого серця
Порине, мов нурець забеть ся,
Що там він перли і алмази
Знайде блискучії, без кази,
Знайде тепло і роскш раю
І сьвітло й пахощі без краю.

А як знайде гідкії черви
І гіркість сліз, розбиті нерви,
Докори хорого сумління,
Проклятя свого покоління,
Зневіру чорну, скрип розстрою,
То що почать з такою грою?
Чи мають нам мішати поети
Огонь Титана й воду Лети?

Ах, друже мій, поет сучасний —
Він тим сучасний, що нещасний.
Поет — значить: вродив ся хорим,
Болить чужим і власним горем.
В його чутливість сильна, дика,
Еольська гарфа мов велика,
Що все бренть і не втихає:
В ній кожний стрічний вітер грає.
А втихне вітрове дихане,
Бренть в ній власних струн джане.
Не гармонійний згук той, друже!
Він дразнить слух і нерви дуже,
На яві дразнить, сон трівожить,
Верить докором, зло ворожить,
Жене тебе, де кроком рушиш,
Клинеш його, а слухать мусиш.

Так не жадай же, друже мій,
Щоб нас поети млоу крили,
Рожевим пестошів туманом,
Містичних візій океаном,

106081

Щоб опій нам давали в страви,
Щоб нам співали для забави!
Най будуть ширі, ширі, ширі!
І що хто в житевому вирі
Спіймав — чи радощі, чи муку,
Б рвисту рибу, чи гадюку,
Алмази творчости блискучі,
Чи каяття терни колючі,
Чи перли радощів укритих,
Чи черепки надії розбитих, —
Най все в свої пісні складає
І співчутя не дожидає.
Воно прийде! Слова — полова,
Але огонь в одежі слова —
Безсмертна, чудотворна фея,
Правдива іскра Прометея.

Падолист 1900 р.

ПРОЛЬОГ.

На романтичного коня сїдаю.
Крилатий звірю, не пручайсь, не ржи!
Неси мене, куди я загадаю,
На фантастичні ті шпилі біжи,
Де вихор грає, стогне гомін гаю,
Де на вузкій мов ниточка межі
Фантазія і дійсність спина в спину
Глядять у мрії квітчастую країну.

Неси мене у ліс, той ліс казочний,
Високий, темний, що мов море гра,
Що зелені вдягає стрій сьвяточний
І широко свій килим простира,
Що пахощами дише, сьвіжий, сочний,
Де в таємничій тіни бє нора,
Де між корчів потік біжить до ціли,
Коряві вільхи озерце обсіли.

Той ліс — зразок ще первісного сьвіта,
Де нікому природу маскувать:
Морозом бита, ярим сонцем грїта,
Вона лиш те живить, що має міць тривать.
У всю красу, у весь свій страх одїта, —
Однако їй кормить і руйнують;
Житє і смерть тут ходять без розлуки,
Крик роскоші й важкі конання муки.

На пнях гнилих зелена брость пишаєсь,
Серед кісток вовчиця кормить плід;
У тіни дуба рій коماشок граєсь,
І того-ж дуба підгриза їх рід;
Ось гадина на сонці вигріваєсь,
Метелик треплєсь, медом дише цвіт,
А по верхівях тиха дума ходить, —
Одно тут лоно і вбиває й родить.

В той ліс як часто я літав думками,
Коли було нестерпно між людьми!
Тут дикими втішав ся я квітками,
Тут віддихав я повними грудьми,
Тут доторкавсь тремтучими руками
Великих тайн: хто ми і по що ми?
Тут сіллюгізмів сїть думок не ловить,
Природа серцю ширу правду мовить.

І був той ліс мені як рідна мати,
Що вчитькує тривогу навісню.
У спеку клав під тїнь розкішну спати,
І свистом дрозда знов будив зі сну...
Я плавав, як прийшлося його лишати
І шлях верстать по груді та терну.
Я знав: хоч де кораблик мій прибєть ся, —
Найкраще тут минуло й не вернєть ся.

І я пішов. Літа йшли за літами...
Я сивію, огонь згасає мій...
Чимало сил потратив я без тям,
Чимало я похоронив надій!

Лиш ліс отой пахучими вітками
Махав мені, брєнів мов мұшок рій,
Що пє мов сонця блиски золотаві, —
Так він все сьвіжий був в моїй уяві.

Сьогодні я вернув. Мене до долу
Зігнуло невідрадних сорок літ;
Пройшов життя тяжку, жорстоку школу,
І коштував знаня чудовний плід,
І душу з мрій обдерту, наче голу
З пожежі винїс я в холодний сьвіт,
А в серці вигаслу жагу й охоту,
Й старії рани, що болять під слоту.

І я пішов до ліса. Дивна туга
Мене до нього потягла, немов
Повірника старого здіблю й друга,
І виплачусь і вговорюєсь знов,
І вирвусь із утопаного круга
І відновлюєсь душею до основ.
Аж серце билось живо того ранку,
Немов стрічав я давнюю коханку.

Та друг мій був не той вже, що колись!
Пропав і слід колишньої пишноти!
Куди лиш глянь — пеньки й пеньки тяглись,
Слїди огнищ і трацької роботи,
І зломи й виверти й тріски пялись
Серед баюр і всякої гидоти;
Де-де лиш дуб та ильма одинока
Гляділи на руїну ту з висока.

Я мовив:

От так то нам зустріть ся довело ся!
В які-ж хижацькі лапи ти попавсь?

Ліс мовив:

З твого де-де сивого волося
Пізнати, що й ти в роскошах не купавсь.

Я мовив:

Житє воєнним табором тягло ся,
То тут, то там противник прискіпавсь;
Я боронивсь, нераз мав перемоги,
Та часто й падав ворогам під ноги.

Війна! Вона не дасть, бач, гнїть і скнїти,
Все гонить до нових стремлїнь і змін.
В огонь житя, що гріє, жре і сьвітить,
Усе нових докидує полїн.
Здобув успїх — куди там гомонїти,
Що ран і слїз і праць коштує він!
А впав у бою — люто зціпиш зуби
Й не тямиш обсягу своєї згуби.

Ліс мовив:

Еге, війна! Вона й мене скосила!
Обдерла, зжерла всю мою красу.
Я-ж гордий був! Моя живуча сила
Оперла ся гризким зубам часу;
Так много бурь, вихрїв, снїгів зносила,
Що думалось менї: я все знесу.
Аж смерть гриба старого — стид сказати! —
Була сигналом до моєї страти.

На схід від мене тямиш палац білий
На горбі? — Князь старий там проживав.
Я й десять сел, що вкруг мене обсіли,
Його були. „Мій ключ“ — він нас так звав.
І доки жив, хоч як сини клептіли,
Мене рубать не дав, не продавав:
Йому я спомин був його княгинї, —
Аби він жив, я-б ще стояв до нинї.

Весь вік його був сплетений зо мною:
Малим гуляв по моїх він стежках;
Потім гаяв з стрільбою за серною,
Вправляв свій кріс на кабанах, вовках;
Потім нераз з княгинею-жоною
Й веселим гуртом тут на лови тяг,
Аж раз після веселої забави
Княгиню вбиту винесли з гушави.

Була прегарна ще, хоч вся студена,
Згас блиск очий, на віки голос стих;
Шовкова сукня кровю обагрена,
Солодкий усьміх на устах застиг;
У саме серце кулею ражена
Без болю вмерла, нагло, в один миг.
Хто, як, за що скосив се гарне тіло,
На все лишилось темним сее діло.

Шептали: смерть сама собі зробила,
Бо жить з князем не хтіла, не могла,
Бо не князя, а иньшого любила,
Але благань його не прийняла;

Натомісь иньша чутка доводила,
Що зрадила князя, йому була
Та зрада звісна, і що він з любови
Й розпуки їй кроваві справив лови.

Та ськ чи так, князь був мов громом вбитий;
Його звезли зомлілого домів;
Весь похорон княгині сумовитий
В нестямі він лежав, в огні горів;
Нездужав довго, їздив води пити,
Зів'яв, ізгорбивсь, мовили — вдурів:
Не вірив, що вона убита з кріса,
Все ждав, що верне, певно верне з ліса.

Він скаженів, коли хто сьмів згадати
Про смерть її; весь палац, кожда річ
На поворот її все мали ждати:
Сьвітити сьвітло в спальні кожду ніч,
Стелити ліжко, у вазон вкладати
Букети сьвіжі, нагрівати піч;
На новий рік, на вродини, йменини
Богаті дари він складав княгини.

А гарний день настане, князь в зараню
Таємно схопить ся і в ліс біжить;
Під дубом стане, кличе: „Маню! Маню!“
Надслухує, зітхає, жде й дрижить.
„Я не сержусь! Вірь мойому коханю!
Вернись! Як в раю, в парі будем жить!
Не йдеш? Загнівалась на Яся твого?“
От там то раз його й знайшли мертвого.

Гей, то були веселі похорони!
В князя сини — два славні гультаї,
На батьківське добро немов ворони
Накинулись, тай ну ділить паї!
Ще за князем не продзвонили дзвони,
А вже вони ревли мов бугаї,
В покоях рились, скрині розбивали,
Жидам убраня, меблі продавали.
Спішили ся й мою красу продати,
Та не було на дерево ціни;
Прийшло ся знехотя гульвісам ждати,
Хоч шарпали вірителі; вони
Не дармо й ждали: мали будувати
Зелізницю в тій стороні з весни, —
І те вдало князькє імя сьвячене,
Що шлях пройшов як раз поперек мене.

Весна прийшла, а з нею враз богато
Людний, возів і конний і сокир;
І гомін був і спів, немов у сьвято,
І стук і плач бентежили мій мир;
Мов різаком напів мене розтятю,
І біль мене пронизав вдовж і в шир,
Як в моім серці висікли провали,
І стацію й дворець побудували.

Ще раз зима пройшла снігами вбрана,
Ще раз весна пахуча зацвила;
Моя — здавалось — заживає рана,
І на просіках сьвіжа брость росла;

Лиш та залізна гадина погана
Що день свистіла, грюкала й ревла;
Я знав, що се моя нехибна згуба:
Вона мене згризе, як черви дуба.

Весною ще вона мені примчала
Дарунок — щоб не бачив я таких!
Вона, що про культуру так кричала,
Мене зробила свідком сцен гидких.
Людська кров із рани тут дзюрчала,
Я ссав її; від корінців тонких
Аж до вершин смертельна дрож пробігла
Мене: й моя се, знати, смерть настигла.

Й настигла! Ледво осінь листе здула
З моїх беріз і грабів і осик, —
Уже змив залізна ревнула,
І залунав брудного люду крик,
Хрип пил і стук сокир; грізна, нечула
Рука пень в пень косила мов сітник:
Тут стоси клали, там кору здіймали,
Лупали, терли, дерли і ломали.

Як би ти знав, як мучивсь я в ту пору!
Як день і ніч стогнав я, рув і вив!
На рубачів що ночі слав я змору,
Жалібним зойком їх зо сну будив.
І не один підводячи ся в гору
Тремтів, хрестив ся, ледво дух ловив,
І мовив: „З нами Дух святий! Неначе
Жива душа де при сконаню плаче!“

Се я так плакав. Та дарма, ніхто ще
Плачем своєї долі не відпер.
Пять літ мене трошили наче троше,
Аж тим зробили, чим я став тепер.
А скористали? Слухай і про то ще!
Один князьок в delirium умер,
Другий збанкротивсь, служить десь при банку,
А Жид згорнув мільйони мов сметанку.

Я мовив:

Сумний твій стан! Та з твоїми панам
Я співчутя не маю ні цяти.
Герої будуарів та Панам —
Який же иньший можуть шлях знайти?
Февдали в вік електрики й реклами
Сей вік лиш можуть у п'яту бости,
А він розтрощить племя се недуже...
Та иньше щось скажи мені, мій друже!

Мені на серці важко — дай розраду,
І нових сил скарбівню отвори!
Ось тут під дубом сим нестятим сяду
Й сидіти-му. Розважуй! Говори!
Увесь свій чар і всю свою принаду
Ще раз яви, мов у букет збери,
І весь свій біль і всю свою надію,
Нехай я віджию й відмолодію.

Ліс мовив:

Під моїм дубом сіла дивна птиця,
Що все шукала на вербі грушок.

Прийшов слабий до хорого лічить ся:
Давай на мелянхолью порошок!
Сиди собі! А хочеш щось повчить ся,
То слухай! Маю ще один куток,
І в нїм секрет. Рад слухать? Та чи буде
Се лїк тобі?... Героями там — люде!

ПЕРША ПІСНЯ.

Весна прийшла, на синьому Дунаю
Сплескала лебединими крильми,
Дунула теплим подихом по краю,
Зломала мости ледові зими,
Підсніжники збудила в голім гаю
І жайворонки вивела з тюрми,
І на Бескид нагнала хмари синї,
Й пустила мглу на північ по країні.

Махнула раз рожевою рукою —
На ріках трісла крига і сплила;
Махнула знов наміткою тонкою,
Й землі плідюща сила ожила,
І теплий вітер піснею дзвінкою
Загомонїв над стріхами села,
Над вежами і мурами й церквами,
І в лісі ляг спочити під вершками.

Таємна дрож проходить по природї,
Дожджанка воскресних, сьвітлих днів;
Поглублюєсь лазур у небозводї,
Круг соняшний теплійше заяснів;
Рожева заграва горить на сходї,
І лїс безлистий наче потемнів,
Не стогне вже, лиш мельодійно грає,
Базьками лози й іви прибирає.

Тим лісом, почерез яри та кручі
Біжить дорога проста мов стріла;
Дві шини, наче два ножі блискучі
Геть-геть у глук його вона впила;
Край неї дуби, граби та плакучі
Берези гнуть ся, ронять піт з чола,
Вітками мають, гіллями хитають,
Немов новин в залізних шин питають.

„Го, го! Новин!“ — застугоніли шини.
„Ми зо сьвітів як раз прийшли на те.
По нас день в день вам бігтимуть новини,
По нас і ви колись побіжите
Мов новина в безлісній країні.
Нове — отсе одно для нас сьвяте.
Що не бувало, через нас настане, —
Байдуже нам, чи добре, чи погане.

„Ось тут машини йдуть, що орють, сїють,
Жнуть, косять, ріжуть, мелють і вертять;
Достатки йдуть, що сьвітять а не гріють,
Що вас з'їдять, хоч їсти не хочуть;
Купці спішать, що купувати вміють
Фікційний крам, фікційний гріш платять,
Фікційних зисків сиплють повну хату,
Та врешті вилічать реальну страту“.

Дивують ся берези білокорі,
Немов сільські дівчата на торзї,
І дуб здвигає раменами 'д-горі
Скриплива іва оха по черзї.

Та ось гуде щось і бренить в просторі:
Біжить тривога на одній нозї,
Цьвірїнька телеграф і бють сигнали.
„Се поїзд рушив!“ — шини застогнали.

Іде, гуде той поїзд здовж Підгіря
І огняний у ньому скиглить дух,
Полошить в полі скот, у лісі звіря,
Орач хрестить ся, кланяєсь пастух;
З далека мов гусїльниця, що міря
Дванацятьма лапками довгий круг,
За мостом круто вигинає лука,
До ліса доповзає мов гадюка.

А в поїзді вагон другої класи,
В вагоні через дверцї два купе.
Гурток панів. Сьміх, жарти, баляндраси...
Тут офіцерське видно портепé,
Мисливський стрій, бальовії прикраси,
Тут гордий жест, зблязбане сліпе,
Короткі фрази, обривки розмови...
Деся на гостину йдуть чи на лови.

А в центрі групи, мов душа компанії,
В візитнім строю молодий панок;
Горять і очі й щоки знай рум'яні,
І хід його свободний мов танок;
Він сипле жарти радощами п'яні,
І ллєть ся голос чистий мов дзвінок;
Пливе від нього втіха і свобода,
Мов блиск від сонця серед небозвода.

„А я скажу: жите над все на сьвітї,
І дурень той, хто не випивав ся ним!
Хто радощі літні не ловить в літї,
А літом каламутить втіхи зим.
Вживай, жите лише май на примітї,
З ним грайсь, та вмій не дорожити ним!
Лови момент, цурайсь його привіта!
Будь ненаситний! Evviva la vita!

„І що нам смерть? Прожитого безмірність
Ніяка смерть не в силі нам узять.
І що нам страх, присяги, клятви, вірність?
Все пута лиш, щоб нерв життя звязать.
Чхать на авторітет! Плювати на покірність!
В ярмі конвенцій хай осли біжать!
Наш клич — свобода! Наш закон — баніта.
І шлях наш простий... Evviva la vita!“

Дітірамбічний тон сей перебив
Старенький лікар, що війшов з другого
Купе; турботно в пальцях теребив
Свою хустину, й коло молодого
Оратора спинивсь, і мов згубив
Щось дороге, так видививсь на нього,
А потім голову схиливши низько
Промовив: „Пане, стація вже близько!“

Панич (байдужно)
То добре, вийдем.

Лікарь
Слухайте, Евгеній!
В останнє слухайте ще моїх рад!

Евгеній

Щож, радьте! Виж до рад правдивий геній!

Лікарь

Не враг я вам, йому не адвокат,
Чужий для вас... та справі тій злиденній
Я б иньший вихід відшукати рад.
На плач його глядять — він там в купе ридає,
Й на ваші співи — ні, мені аж серце крає.

Не вжеж вам все людськеє так байдуже,
І люта скорб сьмішить вас, не болить?
Ще раз прошу вас: схаменіть ся, друже!
Ще можна вбійчий той огонь залить.
Признайте: виж тут винуваті дуже,
І ваше діло рану ту зціліть.

Евгеній

Га, га! Від ран вже ви у нас цілитель!
Щож хоче ворог мій і повелитель?

Лікарь (з докором)

Ну, ворог! І не стид вам се казати?

Евгеній

Я визваний.

Лікарь

Інакшеж він не міг.
Іомуж ви жінку вивабили з хати
І честь його ви подали на сьміх.

Евгеній

Ге, ге, до Єзуїтів се брехати!
Девоток сим лякати: „О Боже, гріх!“
В нас новий час і новії закони,
І висші ми над тії забобони!

Лікарь

Мій друже, ні, не в тім ще саме діло.
Він благородний... він її любив
І доси любить... Що там прогуділо,
О віщо він жите своє розбив, —
Готов забудь, як би лиш не боліло
Одно... коб ти одну йому зробив,
Одніську ласку! Любий! Я міркую,
Що зробиш ласку сю йому...

Евгеній

Якую?

Лікарь

Тиж кинув там її — —

Евгеній

Де слід було.

Лікарь

Тиж визискав її — —

Евгеній

Овва, питанє!

Лікарь

Скажи одно: що там між вас зайшло?

Евгеній

Простіська річ: по любошах розстане.

Лікарь

А до розстаня що вас довело?

Евгеній

То так: був сумерк, надійшло свитанє.
А як се сталось, то вже тайна ночи;
Прийшла пора, і нам розкрились очи.

Лікарь

Не хват я до метафор, аллегорій,
Та вже як хочеш, а скажи ще те:
Бажає конче знати пан Григорій,
Де ти розстав ся з нею?

Евгеній

Се пусте.

Лікарь

Покинув в соромі, в нужді та в горі?

Евгеній

О, ні! Як спіла вишня не росте,
Так і вона ніщо більш не бажає,
Бо має те, чим жизнь нагорожає.

Лікарь

Говориш ти загадками крутими!
Та деж вона? Деж нам її знайти?

Евгеній

А ти говориш наче до дитини.
А де вона, я знаю так як ти.

Лікарь

Евгеній, годіж жартами пустими
Збувать сю річ. Вже близько до мети.

Скажи всю правду! Де вона, мій друже?
Він все готов простити!

Евгеній
Мені байдуже.

І він веселу пісню засвистав.
Байдужно відвертались секунданти.
Ось поїзд свиснув, загудів і став.
„Готові ви, панове? Ну, avanti!
Так, щоб ніхто уваги не звертав
На себе тут. А зараз при шлябанті
Стежина в ліс. За мною! А за двацять
Мінут вже будемо назад вертати ся“.

Отак командував один з дружини.
Тут із сусіднього купе явивсь
Григорій, глипнув, мов лякався днини;
Ще не старий, а виблід, похилився.
„Стоїть тут довго поїзд?“

„Пів години“.

„Пора!“ — І мовчки весь гурток пустивсь
З купе. Роївсь народом весь дворець
І клекотів, мов з кипятком горнець.

Робітники з сокирами, пилками,
Похнюпившись мов у ярмі ішли;
Жиди агенти чорними купками
Снували скрізь і наче млин гули;
Начальник верещав, махав руками;
Якийсь тягар пакетники несли
І теж кричали; десь там у вагоні
Дитина плакала і рзали коні.

Під шум пани через дворець майнули,
Ніхто на них уваги не звертав;
За хвилию вже й рогачку обминули,
Їх провідник спинився, засвистав, —
Ще хвиля, і в гушаву всі пірнули,
Лиш сивий лікар з заду приостав,
Здвигав плечима, рухав головою,
Мов розмовляв, сварився сам з собою.

Вузька стежка мов гадюка вель ся
Поміж хаші й столітні дерева;
Тут в яр збігає, там у гору пнеться,
Тут виверти обходить мов жива.
Скрізь тихо; між корчами звір пасеться.
В дуплавині погукує сова,
З вершків важкая сутінь нависає,
І десь в яру потік бурхливий грає.

Ось поляна розкрила ся простора,
Мов пазуха у велетня грудий.
Плакучі иви скупчились мов змора
Довкола неї, з боку вяз сідній
Глядить понуро, гнеться осока
Й поскрипує; патлатий мох рудий
Понависав на пнях замість окраси,
І творить розбійницькі гримаси.

Оттут пани спинилися під вязом,
Оглянулись довкола, а потім
Самі по собі позирнули разом,
Мов ті злодії, що в храму сьвятім

Зійшлись на злочин. Ну, чи пустить плазом
Бог місця те, що зробить ся в крутім
Моменті? Хвилька їх проймає жахом, —
Ще хвилька, й злочин піде своїм шляхом.

„Панове, — мовить провідник, суворий,
Високий пан з подзюбанним лицем, —
Вам звісні пан Євгеній, пан Григорій,
Що тут стають на себе одинцем;
Не наша річ входити в суть історій,
Що завели їх на сей шлях правцем.
Мотиви — їх річ; наше діло в нормі,
Щоб все в порядку сталося і по формі.

„Умови вже усталені. Панове
Супірники, чи хто жадає змін?
Ніхто не хоче. Чи вже все готове?
Дістанс відмірять! Лікарю! Деж він?
Струмент в порядку? Ось оружие нове!
Набить при всіх. Панове, мій поклін!
На місце! Чи обом однако ясно?
Коменда: три! і вистріл рівночасно“.

Задало ся, весь лїс в сей мент фатальний
З тривоги дух у собі притаїв.
А потім „три!“ і ляскіт моментальний,
Мов згідно плюнув демон сих гаїв.
І ледво тихий відгомін печальний
Поповз. і не добігши до країв
Старого ліса десь заглух в деберці,
Як глухне спомин у зрадливім серці.

Оба супірники ще мент стояли
Простягнувши праві руки наперед;
Та ось Євгеній став немов зів'ялий,
З руки нечутно випав пістолет;
Під ним колїна враз задилькотали,
Вид в гору, мов слїдив пташиний лет,
За груди лівою рукою ухватив ся,
І важко враз до долу покотив ся.

Всі ахнули. Григорій наче сьвічка
Стояв недвижно. Лікар ось підбіг
До вбитого... „Небіжчик! Наче річка
Кров з рани грає... Ох, як биж я міг
Спинити!...“ „По що? Живо вовча тічка
З ним зробить лад. Благий йому нічліг!
Ходім, панове! Бог по правді судить.
Хто в пїтьмі ходить, той в пустині блудить“.

Оттак Григорій різко та студено
Сказав і перший до двірця подавсь.
„Що! — скрикнув лікар, — алеж се страшенно!
Він ще живий! Щоб так отут лишавсь!...
Панове, стійте! Спиню кров... Візьмемо
На руки... Житиме! — „Е, тиб стидавсь
Таке балакать, — буркнув хтось із купи, —
Чи гробарі ми, щоб носити трупи?“

„Покинь його! Нехай собі здихає!“
Сказав другий. — „Ходи, на поїзд час!“
„Панове! — лікар в розпачу гукає, —
Сеж варварство! Се підлість! Я на вас

У суд подам! Та годі! Вже втихає
Стук кроків їх. До вбитого ще раз
Нещасний кинув ся і кров спиняє, —
Той дише ще, та видно, що конає.

Прокинувся, застогнав... відкривши очі
Пізнав старого. — „А, се ти? Деж ті?“
Мовчить старий. — „Покинули! До ночі
Вже близько... Добре. Лекше в темноті...
Спіши за ними! Слухай! Все жіночі
Комедії! Ми слуги глупоті...
Скажи Григорію: його безцінна перла
Від нього втікла, а від мене вмерла.

„Нї, я не вбив... Любив мов божевільний...
Сама... сама... зневірившись у мні...
Хтів з нею вмерти... відіпхнула спільний
Конець... сама собі лягла в труні.
Оттак і я тепер поляжу... вільний...
Без пам'яті... Не згадуї!... Мов у сні...
Житє глитає... evviva... мій друже!“
Замовк... ще застогнав... шепнув: „Байдуже“.

Мов тїнь тремтюча лікарь шез в тій хвили,
Спішив що духу, сльози утирав;
Вже третій раз до поїзду дзвонили,
Коли він до вагону причвалав —
Не від двірця... панове отворили
Затильні дверці... Він без духу впав
На лавку; шепотав мов непритомний:
„Се злочин! злочин підлий і огромиий!“

Ось поїзд дрогоув. Свиснула машина
Розпучним свистом, аж заскїглив лїс.
Від сонця кровю блискотїла шина,
На скрутї дико вило з під колїс;
Край шляху стрепенула ся вільшина,
Щось мов стогнанє вітер з гаю нїс.
В яру десь вовк завив, жовна осику струже,
Нїч хилить ся над лїс і шепотить: Байдуже.

ДРУГА ПІСНЯ.

Лісничий Валько вітер вухом ловить,
Мов хорт на воздух розширяє ніс,
До побережника Остапа мовить:
„Знов чорт якогось нам стрільця надніс!
Чув вистріл? Певно цапа хтось готовить!
Мов у свою комору ходить в ліс...
То кара божа з тою злодійнею!
Гей, на впереями! Чей стрінем ся з нею!“
Оба шульнули ріжними стежками,
За ярмом щоб на поляні зійтись;
Вже лісокрадів стежили думками,
Остап рушницю під полою тис,
А Валько в сумерках поміж хащами
Поперек яру дер ся наче лис,
Надслухував, чи гилька де не хрусне,
Чи з поза пня де лісокрад не шусне.
І кляв: „Бодай же гир вам загорив ся!
Драбня погана! Хоч з ума зійди!
Колись в лісах я з Москалями бив ся,
І не зазнав такої ще біди,
Як в сьому лісі, щоб він провалив ся!
Ні в день ні в ніч спокою тут не жди.
Хоч бий, карай, стріляй їх, аж обридло,
Прокляте хлопство преть ся в ліс, як бидло.

„Дрова рубають, день і ніч полюють,
Слопи на звіря ставлять та сильця,
Із своїм скотом по зрубках воюють,
Підстережуть і готура й зайця, —
І день і ніч лиш мов про те міркують
Мені робити псоти без кінця.
А бий вас грім! Не дам драбам пощади!
Стрілятиму, бо не стає вже ради!“

Ось поляна, де вистріл чувсь. Ні духа!
Пасеть ся в травах тонконогий цап;
Став Валько під смерічкою тай слуха,
В тім з поляни хильцем іде Остап
І шепче: „Тут була якась псяюха!
Трава столочена! Знать мали храп
На цапа, та хибили, або може“ — —
Та тут урвав і зойкнув: „О мій Боже!“

В противнім боці поляни, під вязом
Щось захарчало, наче з під землі,
І довгий стогін постелив ся плазом
По поляні, мов мліючи в імлі.
Оба мужчини схопили ся разом.
„Конає хтось!“ І враз із за гилі
Мов з клітки вирвались, поперек сигли
На місце стогону що духу бігли.

Прибігли, стали.. На траві простертий
Лежав панич, красавець молодий;
Вже на лиці блідому вираз смерти,
Закріпла кров вже лиш слизить з грудий;

Лиш жалко рот іще харчить отвертий,
В очах мов жаль, мов скарга на людий;
Безвладні вже розкидали ся руки,
І пістолет лежить, як шмат гадюки.

„Живий іще!“ — сказав Остап по тихо.
„Конає, видно“ — Валько доповів.
„Не мало де його попасти лихо!
Здаєть ся, сам на себе руку звів“.
„Мороко наша, кумо Василюху!
Що з ним робить? Лишить, щоб звір іззів?
Алеж живий ще! Чи підмоги звати?
Та хто під ніч у ліс піде із хати?“

Та Валько вже до вбитого припав
І оком знавця оглядає рану,
Бальовий фрак на нім, жакет розпняв,
Поцмокує. „Ну, фірточку погану
Тут просверлив! Глибоко прокопав
До жерела житя!... Та гов, давай погляну
Докладно в хаті... Кров не бухла як фонтана, —
Значить, не з легких... Ну, то се ще лекша рана!“

І крикнув: „Гей, Остапе, швидко ноші!“
„Та пане, як тут швидко їх зробити?
Я паннча взяти можу на коркоші“.
„То зле, Остапе! З нього кров збіжить...
Скинь полотнянку — не великі гроші!
То в неї можна панича зложить;
Завинемо, то чей оба на спілку
Занесем бережно на лісничівку“.

А в лісничівці як у божім раю,
Коли був з нього прогнаний Адам...
Шумлять берези, чисті води грають
І сторожать пси вірні біля брам,
Рожеві з вікон фіранки моргають,
Мов шепчуть: „Мир, любов і щастє там!“
По ганку дику винограде пнеть ся,
І дах побоями червоними сьмієть ся.

А в лісничівці молодая дама
В покоях ходить, як тиха вода;
Мов Ева дожидаючи Адама,
Прегарна, хоч тужлива і бліда;
Мов золотиста, проміняста пляма
Пливе нечутно, край вікна сіда,
Рожеві фіранки крихітку відкриває,
І вигляне, закриє знов, зітхає.

Знов устає і знов іде нечутно,
Немов по клітці пташка проліта.
Закурить цигарето резолютно,
Розгорне книжку... „Ах, не та! не та!“
Знов ходить і зітхає шомінутно
І думкою Бог зна куди віта,
І за розкритий фортепян сідає,
Рожеві пальці на клявіші накладає.

І враз немов з незримої фонтани
Бурливі тони ллють ся, клекотять,
Якісь погрози, боеві пеани,
Немов мечі по шоломах хрумтять,

Там крик, стогнання, мов від злої рани,
І тони мліють, сумно дилкотять,
Іще пручають ся хвилину, другу,
І розливають ся в безмежну тугу.

Щось здавлене в протяжній тій гармонії
І резігнація у ній на дні,
І жалощі квілять у кождім тоні,
Мов снять ся недоспівані пісні,
Мов квіти фантастичнії, червоні
Хиляють ся в зеленій глушині;
Таємних споминів отсе розкрилась брама,
І тихим голосом співає пісню дама:

Ой розпушуж я мрії
По зеленому гаю,
Чей знайду очі тії,
Що безмежно кохаю.

Ой розпушуж я тугу
Та від дуба до дуба,
Чей знайду я дружину,
Що над все мені любя.

Ой розсиплю я співи,
Як росу по розмаю...
Гей, прибудь, моє серце,
Бо я втіхи не маю.

Як у клітці пташина
День по дню я провожу,
Лиш про тебе я мрію
Тай забути не можу.

Лиш про тебе, мій скарбе,
Плоде мого вітхення,
Що малій у віночку
Ще ворожила неня.

Урвала. „Нудно! Мрії сі дівочі
Вже не для мене.. Ах, та чомже все,
І денне світло, і ті темні ночі
І гаю шум їх в ум мені несе?
Що се за дивні, невідривні очі
За мною стежать? І не вже пасе
З безодні ними демон мою душу?
Боюсь їх, а все в них глядіти мушу..

„Вже десять літ, як раз в день мого шлюбу —
Мене на шлюб як гусочку вели —
Серед юрби свою знайшла я згубу,
Ті очі, що красу мою пили,
І рай такий, безмежну розкіш люблю,
Здавало ся, у дар мені несли,
Що я в їх блиску всю себе забула.
Себе я в раю, рай в собі почула.

(Знов припадає до фортепяна, грає і співає):

Чорні очі палкі,
Ненаситні такі,
Ви випили ся в мою душу,
Наче чари які.

Горите, мов алмаз,
Кожний день, кождий час
Почуваю, дожидаю
Тільки вас, тільки вас.

Очи, зорі мої,
Очи, муки мої,
Через вас минають марно
Молодощі мої.

Через вас я смучусь,
Задля вас я труджусь...
Чорні очі, чорні очі,
Чи ще вас я дождусь?"

Безвладні руки на клявіші впали,
З очий мов перли сльози потекли,
Важкі стогнання груди розпирали,
Але уста ні слова не рекли.
Надїю мрії мов у гріб ховали,
Та закопати ні защо не могли.
І довго, німо так вона сиділа,
І сльози висхли вже, а ще душа боліла.

Так нудьгувала гарна лісничиха
Отсе вже вісім або десять літ.
„Се божевільна!“ — говорили стиха
Знайомі, — „бач, сама собі морочить сьвіт“.
А служниці: „Се все з добра, не з лиха.
Як би їй пан до праці дав привід,
Як би не так любив, погримав скільки треба,
То в домі був би рай, на що тобі і неба“.

Тай гріх сказати, щоб вона не дбала
За мужа й не вела порядно дім;
Біда лиш та, що з ним дїтий не мала,
Байдужа, мов зневірила ся в нім;

А як у день сама в хатах остала,
Бо муж по службі в ліс ішов, зовсім
Тоді її тоска напосїдала,
Вона ридала й привиди видала.

Їй бачились якісь таємні очі,
Що стежили за нею крок у крок,
Були блискучі і чорніші ночі,
Моргали, наче пара тих зірок,
І з них якийсь огонь ішов пророчий,
Роскішна дрож, діявольський порок,
Надїя щастя і тривога втрати,
І той рефрен жалібний: ждати! ждати!

Лісничий здавна мов махнув рукою
На примхи ті, у всім їй потурав;
Усе зайнятий службою важкою,
Здавало ся, лиш про ту службу дбав;
Та в тайні пильнував її спокою
І в лікарів поради засягав.
„Змінить обставини життя“ — були їх ради.
І він як міг, шукав десь іншої посади.

Вже смеркло ся, а пані Клементина
Все ще мов сном обтяжена була.
Десята продзвонила вже година,
Слуга в сальоник лямпу принесла...
Проснулась пані. „Ах, се ти, Юстина?“
Немов з просоня вид свій підвела.
„А пан прийшов?“ — „Нема ще, пані мила.“
„Ну, ну, а щоб вечера не простила.“

В тім брама скрипнула і пси завили,
І грубії почувлись голоси.
„О Боже! — пані скрикнула в тій хвили, —
Се пан іде? Чогож се внюють пси?
Біжи, Юстино! Господи мій милий!
Сюди, на ганок! Сьвічку принеси!“
Та вже на ганку голоси знайомі
Почувлись; „Гей там, відчиніть, хто в домі!“

І до покою пан з Остапом входять,
Щось оберемком мов мерця несуть,
На стіл кладуть і голову підводять,
І роздягають, минють і трясуть,
Щось шепчуть слугам, десь зо сьвітлом ходять,
Брязк ножиць чути, стуканє посуд.
Тиша мертвецька, потім мов з могили
Глухе стогнанє — і знов пси завили.

А пані мов бездушна у куточку
Стояла німо, й слова не рекла,
З очима впертими в одну лиш точку
Вона мов остовпілая була.
„Ще більше вати! Чистую сорочку!“
Пан служниці сказав — і та пішла...
І се тревало більш як пів години,
Аж з раненим як слід упорались мужчини.

Упорались, пішли до кухні мити руки,
Що кровю скрізь поплямлені були.
А пані з виразом цікавості і муки
Нечутно, мов пливучи по землі,

До хорого пішла, ловила вухом звуки,
Що з віддихом важким з грудий його плили,
В лице зирнула, вкритє тіню ночі,
І скрикнула нараз: „Ах, се ті самі очі!“

Ті самі очі, чорні як безодні,
Що стежили за нею стільки літ!
Тепер без блиску, мляві та холодні,
Немов у них яркий зламав ся сьвіт,
Але й тепер ще чарувати годні,
Як сумовитий спомину привіт.
Вона пронята жахом стрепенула,
Мов ось судьбі своїй в лице зирнула.

Тут муж її ввійшов. Вона на нього
Той свій жажливий зір перевела.
„Ти вбив його?“

Лісничий (з усміхом)

Що за концéпт? Для чого?

Ще як би доля нас не наднесла
На вистріл та на слід його, небого,
Вже б з нього страва вовча там була.
Йй Богу, видно: дурень щастє має!
Втекти хтів від житя, жнґтеж його спіймає.

Вона

Він буде жить?

Лісничий

Можливо, хоч та рана

Мене не тішить...

Вона

Нї, він мусить жить!

Лісничий

Щоб мусів, се не наша річ, кохана,
Се в висшій волі, так сказати, лежить.

Вона

Нї, слухай! Се тобі у руку дана
Судьба нас двох. Як він не видержить,
І я не хочу жити. Роби, що знаєш, —
Се невідкличний мій рішенець маєш!

Пішла. Всьміхнув ся Валько їй у слід.
„Рішуча, нічого сказати! І скоро.
Такий мабуть і весь жіночий рід:
Сьогодні все віддати готов за те, що вчора
Ще у думках не мав. Мрій хорих плід
Для неї вайсильнійшая підпора.
Закони розуму й природи їй байдуже,
Коли за цяцькою її скортіло дуже.

„Ну, та сим разом може пощастить ся
Сю жертву з горла смерті відволать...
Неважна рана... Троха попестить ся,
Тай встане... Інтересно буде знати,
Хто він, для чого від життя лишить ся
Хотів? Щоб з недостатку — не сказати.
Одежа, золотий годинник... ся постави...
Без сумніву, якась інтелігентська справа.

„Зневірив ся в житі? Гм, по лиці не видно:
Хто так розцвив, той добре їв і пив.
Підлот десь нароби і стало жити стидно?
І сего б я ніяк не припустив;

Червяк сумління тут не гриз огидно,
Де цвіт краси і юности так цвив.
Ся складка коло уст мабуть говорять нам
Щось інше... сї виски... так, так, *cherchez la femme!*“

Від того дня у тихій лісничівці
Усе жите пішло на інший стрій.
У ранці Валько із Остапом в спілці
При хорім порались мов лікарі,
А пані рано розлад давши дівці
У кухні пріла, шпортала в старій
Кухарській книзі, добирала вісти,
Щоб хорому щось добре дати зїсти.

А хорий у горячці знай без тям
День по за день мов зломаний лежить.
Муркоче щось, неначе безвістями
Блукає дух його; то весь дрижить,
Мов з холоду, безкровними устами
Сьмієть ся, потім нагло закричить,
І знов в нестямі впаде й заніміє...
От так то смерть з житєм турніри дїє.

А по обіді знов пан в ліс подасть ся,
Де в службі аж до ночі мусить бути.
От тут для пані настає час шастя:
Години їй моментами плывуть.
При хорім упадає і не дасть ся
На хвильку від постелі відвернути.
Годує й поїть, рану завиває,
Вкриває і до сну йому співає.

А як засне, то пані Клементина
По хаті ходить, як тиха вода,
І мов безумна шептом що хвилина
Йому свій жаль та тугу повіда,
І мов би се наймильша їй дитина,
До нього пестоші так ніжні приклада,
Блага його і дякує і докоряє,
А там нахилить ся й тихесенько співає.

А він лежить без тям. То поблідне
Мов труп, то румянцями спалахне.
Чоло раз чисте, мов кришталь погідне,
То знов чимсь диким, прикрим замахне;
Уста сьміють ся мов дитя свободне,
Та враз мов біль страшенний їх утне,
І знов мине, і він мов мрія з поза сьвіта
„Байдуже“ шепотить, та: „Evviva la vita!“

ТРЕТЯ І ЧЕТВЕРТА ПІСНІ КОЛЕСЬ БУДУТЬ.

НОВІ СПІВОМОВКИ

ЦЕХМІСТЕР КУПЕРЬЯН.

Облягали Ляхи місто
Десь в часі Руїни,
Штурмували брами й мурі,
Підкладали міни.

Боронило ся козацтво,
Й міщани не спали,
День і ніч гриміли з мурів
Пушки й самопали.

Але Куперьян цехмістер
Був за всіх завзятий,
Цеховому товариству
Нишком став казати:

„Годі, братця, нам на мурах
Як сичі сидіти,
Покажім, що й ми, міщанство,
Не Страшкові діти!

„Вдармо нічу на їх табор
З крутого байраку!
Згиньмо, або тих Ляшеньків
Зотрім на табаку!“

Як згадали, так зробили,
Щастила їм доля,
І розбили вражу силу,
Як пух серед поля.

Радість! Слава! Крик і гомін!
Збігають ся в місті
Шевці, кравці, всякі справці, —
Не сто і не двісті.

І витають Куперьяна
З його вояками
Як героя, всю дорогу
Всипали квітками.

А на площі чорна рада:
Взяли всі гадати,
Яку б тому Куперьяну
Надгороду дати?

Одні кажуть: „Чим він доси
Був у нас? Цехмістром!
Тепер його за заслугу
Виберім бурмістром!“

Другі кажуть: „Що, бурмістром?
Ми на се не згожі!
Най він буде комендантом
В огневій сторожі“.

Треті кажуть: „Нї, панове,
Іншу раду маймо,

Куперьяну від нумеру
По дукату даймо!“

„Нї, нї, нї!“ — реве громада
Одностайним хором, —
„За геройство гроші брати?
Ну, се був би сором!“

Знов незгода, знов гармідер,
Сяк і так міркують;
Що хто скаже, кличуть: „Славно!“
А інші кепкують.

Аж ось вискочив на лаву
Пузатий бурмістер
Тай закликав: „Най жиє нам
Куперьян цехмістер!“

„Дав нам Бог такого мужа
Ворогів розбити,
Та не дав нам знать, яку б то
Честь йому зробити.“

„Гроші дати — сором брати,
Тай ми-ж бідні люде;
На уряд його поставить —
Іншим заздро буде.“

„Поки він живий між нами,
То все нам завада, —
Тож панове цехмістрове,
Ось моя вам рада:

„Зараз тут його убиймо,
На паль посадїмо,
По смертиж його оплачмо
І сьвятим зробїмо.

„І насиплемо над тілом
Могилу високу,
Будем поминки справляти
Два рази до року“.

„Славно! Славно! Оттак рада!“
Всі враз загукали,
А цехмістра Куперьяна
Навіть не питали.

СУЧАСНА ПРИКАЗКА.

Ви чули ту пригоду?
В часї розливу рік
Попав у бистру воду
Нешасний чоловік.
В глибокім вирі бєть ся
І тоне вже туй-туй,
До кума, що на mostї,
Кричить: „Ратуй! Ратуй!“
А кум, що на поруче
Поважно лікті спер,
Глядить критично: „Втоне,
Чи-вирне ще тепер?“
В кінці махнув рукою
І мовив лиш одно:
„Не тратьте, куме, сили,
Спускайте ся на дно“.

Гай, гай! Таких кумів нам
Не два, не три, не пять
В житю що дня, що хвилї
Приходить ся стрічать.
Ти в горю, нужді беш ся,
Мов риба у саку,
Працюєш, тачку тягнеш,
Мов панщину важку;

Тут сумнів мучить душу,
Що місце, то боляк, —
А він лиш критикує:
„Се зле“ і „Се не так!“
За поміч і пораду
Він має лиш одно:
„Не тратьте, куме, сили,
Спускайте ся на дно!“

І наш народ так беть ся
В матні вже много літ,
І хвилі напосілись
Його розмити слід.
А на безпечнім мості
Фальшивії брати
Стоять і ждуть — чи може,
Щоб поміч принести?
Стоять і ждуть на хвилю,
Що брата кроковтне,
Числять: тепер ще вирне,
Тепер вже чей пірне.
На крик його й благання
В них слово лиш одно:
„Не тратьте, куме, сили,
Спускайте ся на дно!“

Та що се? Він не тоне,
Хапаєсь берегів,
Не слухає поради
Облесних ворогів;
І під ногами чує

Вже твердий, твердий ґрунт, —
А ті на мості в репет:
„Се бунт! Се бунт! Се бунт!“
Під ними міст хитаєсь
І хвиля прясла рве,
І з моста крик лунає:
„Ратуйте, хто живе!
Ратуйте більшу власність,
Ратуйте панський лан!
Ратуйте трон і вівтарь!
Давай обложний стан!“

А що, як Немезіда
Собі одного дня
Позволить жарт зробити
І ролі поміня?
На своїм ґрунті стане
Русь міцно на ногах,
А супротивна хвиля
Піде по ворогах?
І ті, що нас із виру
Спасали мило так,
Самі скоштують троха,
Який то в мокрім смак?
А Русь на їх благання
Їм відповість одно:
„Не тратьте, браця, сили,
Спускайте ся на дно?...“

МАЙСТЕР СВИРИД.

Отсе, куме, від Ляхів
Плю нераз гіркую,
Та буває з пересердя,
Що й заматірюю.
А потому й засьміюсь,
Хоч як в серці гидко,
І тут мені згадаєть ся
Наш майстер Свиридко.
То був майстер від пили,
Долота та сверла,
Та все його якась нужда
На помилки перла.
Чи там в нього в голові
Були не всі дома,
Чи сама рука махала,
Пляну несьвідомо, —
А все було — зробити стіл,
Забуде підніже,
Зробить скриню, то хоч віко
Не на лад обріже.
Зробить двері, то дивись,
За малі в одвірку, —
У всім було наш Свиридко
Переборщить мірку,

А де б треба вбить кілок,
Він там хляпне кляйстер, —
Оттим його добрі люди
Звали Попсуй-майстер.

То раз отсе мав я з ним
Кумедну пригоду:
Розломало ся коритце,
Де ллють коням воду.
Сам би збив собі нове,
Та дошок не маю,
От зайшов я до Свиридка
Та й оповідаю.
А він, добрий чоловік —
„От — каже — морока!
Та я тобі те коритце
Склеплю на млі ока“.
Зараз дошку на варстат,
Ріже, мірить, ріже,
Одно звертить, друге зібе,
Третє щось не влізе.
Плюнув крепко, розібрав,
Мірить, ріже, мірить, —
Знов збиває, знов не в лад щось, —
Сам собі не вірить.
„Тьфу, — воркоче, — щоб тобі
Гірке, не солодке!
Вже два рази урізую,
Тай ще за коротке!“

Оттак, куме, і наш Лях
З Русином мудрує:
Тут настопче, там уріже,
Ніде не дарує.
Тут притлумить, припече,
Заплює, зогидить,
Та ще й злий, що з тої праці
Та добра не видить.
„А най, каже, тую Русь
Тряся покоцюбить, —
І бю її, й печу її,
Й ще мене не любить!“

26/VI 1904.

ЩО ЗА ДИВО?

Сніг мете степами,
Вітер порохами,
Покоївка в хаті робить те
Щіткою своєю,
А козак матнею
(У Шевченка) вулицю мете.

Жид мете знай зиски,
А голодний з миски
Так мете, аж годї дух звести;
Наші ж генерали,
Піхни, клерикали
Раді б нас з лица землі змести.

Шлепом метуть дами,
Цензор олівцями
Вільне слово так мете як в дим;
Страх мете юрбою,
Смерть мете косою,
Лиш метелик не мете нічим.

ПРИТИЧИНА.

Мамцю, мамцю, що мені?
Щось мабуть зовсім погане!
Мій спокій мов сьвічка тане,
А в серденьку як в млинї.

Щось туркоче, щось біжить —
Тихо-тихо, то знов крепче,
Щось співає, свище, шепче,
А все згідно: „Жить! жить! жить!“

Без причини я сьміюсь,
Без причини гірко плачу,
Щось у млі рожевій бачу,
Всіх люблю і всіх боюсь.

Спать не можу й бачу сни:
Десь немов садок розкішний,
В нїм квіток рядок утішний
В тихім сяєві весни.

Між квітками тими й я,
А в садку музика грає,
Рій метеликів гуляє...
Мамко, мамочко моя!

А між ними там один
Пишнокрилий, срібнолатий...
Ах, як би його спіймати!...
Грації якоїсь син.

Він крильцями тріпотить —
Весь рожевий, тло зелене —
Все круг мене, все круг мене
Відлетить, то прилетить!

Мамцю, мамцю, що се є?
Чи метелик, чи горобчик,
Чи рожевий, гарний хлопчик
Мені спати не дає?...

ЯК ТАМ У НЕБІ?

Два панотчики гарненько
Попразникували,
Тай у двох собі при чарці
Нічю розмовляли.

Розмовляли сее, тее,
Чого серце повне,
А як сьвітське перебрали,
Нумо про духовне.

„От письмо съвяте не пише
І не знають люде,
Як то праведним по смерти
Там у небі буде.

„Ані око не видало,
Не чувало вухо“ —
Се, сказать тобі по правді,
Троха темно й сухо.

„Я собі міркую грішний —
Прости гріха, Боже, —
Те, за що тут всякий беть ся
И осягнуть не може,

„Те братерство, однодушність,
У якій всі люде
Зіллють ся в найвисшу спільність —
Ось що в небі буде“.

Другий мовив: „Ей, зійшли ви
На слизьку дорогу!
Се-ж соціялізм вам снить ся
Бридкий пану Богу.

„Нї мабуть, не буде в небі
Комунізм і спільність.
Аджеж дар для нас найвисший
Повна лична вільність.

„Кождий жий собі як хочеш
І роби, що знаєш,
Кождий пан своєї волі,
Волю й силу маєш“.

„Ну, панотче! — мовив перший, —
Се цікаві вісти,
Що ви навіть пана Бога
Вперли в анархисти.

„Там то був би рай, як би так
Людям волю дати!
Мусїв би сам Бог із нього
Перший утїкати“.

Довго, довго сперечались,
Вже й північ пробила:

Той за спільність, сей за рівність,
А зійтись не сила.

Мовив перший: „Що балакать!
На одно згодім ся!
В сю опівнічну пору
Сьвято поклонім ся:

„Хто з нас перший сьвіт покине,
В раю водворить ся,
Має другому за три дни
У сні обявить ся

„І сказати, як там в небі
І які порядки“.
Погодилися, покляли ся,
Потюпали спатки.

Чи там рік минув, чи пів рік,
Перший умирає
І другого через три дни
У сні навіщає.

„Здоров, брате!“ — „Здоров, отче!“ —
„Ну, я присьвятив ся“.
„Слава Богу! І по небі
Добре роздивив ся?“

„Роздивив ся“. — „Ну, і як там?
Говори, мій друже!
Тайну божую збагнути
Я цікавий дуже!“

Мовить дух: „Її збагнути
Певно річ висока,
Та на се не твого треба
І уха і ока.

„А про те, що ми колись то
Суперечку гнули,
То оба ми, любий друже,
Пальцем в небо ткнули.

„Там порядки — ні по твоїй,
Нї по моїй мові,
А зовсім, зовсім инакші“ —
Тай щез на тім слові.

ТРАГЕДІЯ АРТИСТКИ.

То був чудовий місяць май,
Цвили вже бзи й троянди...
З старої віллі на весь гай
Плив голос панни Ванди.
Співа до цитри, аж зовсім
Захрипла з віших трудів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
„Бодай ся когут знудив!“

Ось жнива. Скожно граючи
Женців провадить банда,
А в віллі не вгаваючи
Співає панна Ванда;
Чи день, чи ніч, чи дощ, чи грім,
Чи крик сорокопудів...
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
„Бодай ся когут знудив!“

Вже осінь. Яблока стрясли,
Капусту в пень рубаєм,
А панна Ванда знай співа
У віллі там під гаєм.

Чи в коршмі крик, чи в церкві дзвін,
Луна з усіх усядів, —
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
„Бодай ся когут знудив!“

Потис мороз, вітри ревуть
І сніг поля вкриває;
В безлюдній віллі все ще чуть:
Бреньчить щось і співає.
Блукає голос серед стін
Захриплий з віших трудів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
„Бодай ся когут знудив!“

Пять день хуртовина ревла,
На шестий день ослабла;
Всю віллю снігом замела,
І Ванда закоцябла.
Та дух її на місці тім
Що ночі ще марудив:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
„Бодай ся когут знудив!“

Минуло много, много літ!
Де гай був, нині зїлля;
Заріс кропивою весь слїд,
Де та стояла вілля.
Та в глупу північ в місці тім
Чуть бренькіт страхопудів:
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
„Бодай ся когут знудив!“

Чого-ж та бідна душенька
На місці тім заклята?
Чого покутує, немов
Убила маму й тата?
І чом ту саму пісню всім
Небіжечка співає?
Цідрім-цім-цім! Цідрім-цім-цім!
Бо иньшої не знає.

НА СТАРІ ТЕМИ

визначено

I.

Не ліпо ли ны башеть, братіє?...

Чи не добре б нам, брати, зачати
Скорбне слово у скорботну пору,
Як мужам до мужьського збору,
Не як дітям у дзвінки бряжчати?

Вирядім ми слово до походу
Не в степи куманські безконечні,
А в таємні глибини сердечні,
Де кують будущину народу.

Потопчімо там полки погані,
Що летять на душу, як тривога,
Смагу сиплють з огняного рога
І кинжал ще обертають в рані.

Вирвім з коренем ту коромолу,
Що з малого гріх великий робить,
Що нечайно брата братом гнобить,
Щоб засісти з ворогом до столу.

Чи ще мало в путах ми стогнали?
Мало ще самі себе ми жерли?
Чи ще мало нас у ликах гнали?
Чи ще мало одинцем ми мерли?

II.

Блаженъ мѣжъ, вже не идеть
на совѣтъ нечестивыхъ.

Блаженний муж, що йде на суд неправих
І там за правду голос свій підносить,
Що безтурботно в соньмишах лукавих
Заціплії сумління їх термосить.

Блаженний муж, що в хвилях занепаду,
Коли заглухне й найчуткіша совість,
Хоч диким криком збуджує громаду
І правду й ширість відкрива як новість.

Блаженний муж, що серед гвалту й гуку
Стоїть як дуб посеред бур і грому,
На згоду з підлістю не простягає руку,
Волисть зломати ся, ніж поклонить ся злому.

Блаженний муж, кого за тее лають,
Кленуть і гонять і побють камінем;
Вониж самі його триумф підготовляють,
Самі своїм осудять ся сумлінням.

Блаженні всі, котрі не знали годї,
Коли о правду й справедливість ходить:
Хоч пам'ять їх загине у народї,
То кров їх кров людства убагородить.

III.

Гласъ вопіющаго во пѣстѣхъ.

Було се три дни перед моїм шлюбом.
У чистім полі я пшеницю жав.
Був південь. Я спочити сів під дубом,
В душі ж мов сьвітляний алмаз дровав.

І враз почув я голос невимовний,
Той голос, що його лиш серце зна,
Для вуха тихий, але сили повний,
Що душу розворушує до дна.

„Ще поки ти почав ся в лонї мами,
Я знав тебе; заким явивсь ти в сьвіт,
Я призначив тебе перед царями
Й народами нести мій заповіт“.

І мовив я: „О Пане, глянь на мене!
Простак убогий, молоде хлоп'я!
Хто стане слово слухати невчене?
Кого наверну, розворушу я?“

І мовив голос: „Від отсеї хвилі
Ти мій. Про все, чим доси був — забудь!
Усе покинь, вір тільки моїй силі,
Мої слова нехай тебе ведуть.“

„А що сумнив ся ти в мойому слові,
Так знай: нікого не навернеш ти;
Мов стріли бють ся о щити сталеві,
Так твій глагол о серць людських щити.

„На вітер будеш мій глагол метати,
Проповідати будеш ти глухим;
Де станеш ти, ніхто не схоче стати,
Що похвалиш, всім видасть ся лихим“.

І мовив я: „О Господи, я грішний!
Чи щоб спокутувать всіх вин вагу,
Ти на сей труд важкий і безуспішний
В сій хвилі кличеш свого слугу?“

І мовив голос: „Не тобі се знати!
Не за провини я призвав тебе,
Не безуспішно будеш працювати,
А серце в тобі я скріплю слабе.

„Твоїми говоритиму устами
До всіх народів і до всіх віків,
Твоїми я тернистими стежками
Вести му своїх вибраних борців.

„Тобою я навчу їх відрікать ся
Житя і сьвіта для високих дум,
Сучасних нужд, погорди не лякаться,
У сьвітлу ціль зостріливши весь ум.

„Ось уст Твоїх я пальцем доторкну ся
І вложу в них своїх глаголів жар.

І наострю твій слух, щоб як озву ся,
Ти чув мій голос, наче грім із хмар“.

Я ниць упав. „О чую, Пане, чую!“
І серп я кинув і пшеничний стіг
І батьків дім, невісту молодую,
І від тоді не бачив більше їх.

IV.

І галлиц свою річку поверахдть.

Ти знов літаєш надо мною, галко,
І кричеш горя пісню монотонну;
Глядиш у серця глибину бездонну
І бачиш гниль, гидоту беззаконну, —
Не страх тобі нічого і не жалко.

У тебе очі ясні на падлину;
Підлоту, самолюбство і брудоту
Ти здалека добачуєш до-стоту;
Твоя душа мабуть рідня болоту,
Що в собі бачить ціль всього й причину.

О, знаю, заклюєш мою ти душу!
На тім степу беззахистнім, безводнім,
У тім хижацькім стовпищу голоднім,
Знесилений в змаганю тім безпліднім
Тоею жертвою я впасту мушу.

Моє ти фатум, невідступна зморо,
На мозок мій нещасний кандидатко,
Не крич так зично, не лети так падко!
Не бійсь, піде твоя перемога гладко!
Я не втечу! Впаду вже скоро, скоро!

V.

Где-де Ринак кричать подъ са-
бадами полоквицями.

Крик серед півночі в якімсь глухім околї.
Чи вмер хто й своїми ридать по вмерлому?
Чи хто поранений конає в чистім полі?
Чи плачуть сироти ограблені і голі,
Без батька-матери, без хліба і без дому?

Невідомий співак походу степового...
Замість струн напаяв він тетиви спижевї,
Давно забуту рать з сну будить вікового
І до походу знай накликає нового
„За землю руськую, за рани Ігореві“.

Давно забута рать в забутій спить могилї,
І Ігор спить і з ним все плем'я соколине;
Лиш крик поета ще лунає в давній силї,
Байдужість сірая куняє на могилї,
А кров із руських ран все рине, рине, рине.

VI.

Жны русьскія вѣсплакаша ся.

Де не лили ся ви в нашій бувальщині,
Де, в які дні, в які ночі —
Чи в половеччині, чи то в князівській удалщині,
Чи то в козаччині, ляхчині, ханщині, панщині,
Руській сльози жіночі!

Скільки сердець розривалось ридаючи,
Скільки звялили стражданя!
А як же мало таких, що міцніли складаючи
Слово до слова, в безсмертних піснях виливаючи
Тисячолітні риданя!

Слухаю, сестри, тих ваших пісень сумовитих,
Слухаю й скорбно міркую: [тих,
Скільки сердець тих розбитих, могил тих розри-
Жалощів скільки неситих, сліз вийшло пролитих
На одну пісню такую?

VII.

Я люблю испити шоломомъ Донѣ.

І доси нам снить ся,
І доси манить ся
Блакитного того Дону
Шоломом напить ся.

Від роду до роду
Сю далеку воду
Ми співали-споминали,
Як мрію-свободу.

Як би то нам з Дону
Та не було грому,
То вжеб ми над Бугом, Сяном
Не дались нікому.

Як би то над Доном
Стали ми рядами,
Зелізними панцирями
Сперли ся з ордами!

Були би ми „Полю“
Шляхи заступили,
Золотими шоломами
З Дону воду пили.

Була б нас не рвала
Степовая птаха,
Як би на Дону стояли
Чати Мономаха.

Лїниво, лїниво,
Як Донові хвилі
Плили віки за віками,
Наш гаразд розмили.

Довелось такій нам
Над тим Доном стати,
Робітницькими валками
Байдаки таскати.

Довелось таки нам
До його застукать:
Під землею для чужого
Камінь-вугіль цюкать.

Довелось таки нам
В нїм шукати броду:
Не шоломом, пригорщами
Пити з нього воду.

Довелось таки нам
З Дону дань приймати:
Бурлацької шмати прати,
Босі ноги мити.

13/VII 1906.

VIII.

АНТОШКОВИ П. (АЗЪ ПОКОЙ)¹⁾.

Ще и изрече ангелскими глаголю,
Любви же не имамъ, какъ ми бсть польза?

Діалект, чи самостійна мова?
Найпустійше в світі се питанє.
Міліонам треба сього слова,
І гріхом усяке тут хитанє.

Міліонам треба світла, волі,
Треба вміти, як їх добивать ся.
Поки стогнуть кволі, мерзнуть голі, —
Нам в Параски ласки дожидать ся?

Як твій брат із голоду вмирає,
А його ти накормити вступиш,
То чи ждеш, аж срібну ложку купиш,
Чи береш букову, що він має?

Як твоя у річці тоне мати
І кричить: „Ратуй мене, Антошку!“
Будеш ти на гарний човен ждати,
Чи їй кинеш першу-ліпшу дошку?

¹⁾ Дивись його статтю в «Галичанин» 1902, ч. 222 і з. «Тщетная работа сепаратистов».

Зви се діалектом, зви жаргоном
Тую дошку, ту букову лсжку,
А вона лунає відгомоном
В міліонах серць живих, Антошку.

Хай та мова вбога в славнім родї,
Хай московська, польська, чеська краша, —
Поки служить Матери в пригодї,
То вона культурі не пропаща.

Хоч в сусїда там пиха богацька
У порфірі сьєє та атласї, —
На чуже богацтво ми не ласї, —
Ласа лиш твоя душа жебрацька.

Бідні ми, як конї на припонї,
Збогатить нас труд на рідній ниві:
В діалекті чи хоч би в жаргонї
Будемо багаті і щасливі.

Діалект, а ми його надишем
Міццю духа і огнем любови,
І нестертий слїд його запишем
Самостійно між культурні мови.

IX.

Лисиць брешуть на чорному щитї.

Вийшла в поле руська сила,
Корогвами поле вкрила;
Корогви як мак леліють,
А мечі як іскри тліють, —
Не так тліють, іскри крешуть,
А лисиці в полі брешуть.

Вийшла в поле руська сила,
Не щоб брата задусила,
Не щоб слабших грабувати,
А щоб орди відбивати,
Що живим труну нам тешуть, —
А лисиці в полі брешуть.

Не чужого ми бажаєм,
Тай своє не зневажаєм,
Тай не пень ми деревляний
Щоб терпіти стид і рани,
Поки нас граблями чешуть, —
А лисиці в полі брешуть.

Брешуть на щити червоні,
Як брехали во дни оні,

Як щитами руські сили
Степ весь перегородили,
Мов степовая пожежа
Степ увесь перемережа
З краю в край з одного маху!

Завдали ж лисицям жаху
Ті щити! І доси снить ся
Ім та руськая вольниця,
Те гулящее юнацтво,
Те козацтво, гайдамацтво,

Що не знало волі впину,
Що боролось до загину,
І пройшло як море крові,
Як пожежа по степови,
По історії України...

Навіть згадки, навіть тіни
Тих великих мар до нині
Страшно виплодам яскині,
І огню зубами крешуть,
На щити червоні брешуть.

X.

На р'кахъ вавилонскихъ, тамо-
сѣдохомъ и плакахомъ.

На ріці вавилонській — і я там сидів,
На розбитий орган у розпуці глядів.

І ругав ся мені Вавилонців собор:
„Заспівай нам щобудь! Про Сіон! Про Табор!“

„Про Сіон? Про Табор? Їм вже чести нема.
На Таборі — пустель! На Сіоні тюрма!

„Лиш одну хиба пісню я вмію стару:
Я рабом уродивсь та рабом і умру.

„Я на світ народив ся під свист батогів,
Із невольника батька, в землі ворогів.

„Я хилить ся привик від дитинячих літ,
І всьміхать ся до тих, що катують мій рід.

„Мій учитель був пес, що на лапки стає
І що лиже ту руку, яка його бє.

„І хоч зріс я мов кедр, що вінчає Ливан,
То душа в мні похила, повзка мов бурян.

„І хоч часом мов грім гримне слово моє,
То се бляшаний грім, що нікого не вбє.

„І хоч душу манить часом волі приваб,
Але кров моя — раб! Але мозок мій — раб.

„Хоч я пут не ношу на руках, на ногах,
Але в нервах ношу все невольницький страх.

„Хоч я вольним зовусь, а як раб спину гну,
І свободно в лице нікому не зирну.

„Перед блазнем усяким корю ся, брешу,
Вольне слово в душі наче свічку гашу.

„Хоч тружусь день і ніч, не доїм, не досиплю,
А все чую, немов я на панським роблю.

„І хоч труд свій люблю, а все сіпа гачок:
Ти прикутий до нього, мов раб до тачок.

„Хоч добра доробивсь, та воно лиш тяжить,
Мов чуже для когось мушу я сторожить.

„З ким в житю не зійдусь, все підляжу йому;
Так чи сяк вибирать — все найтяжше візьму.

„І хоч часом в душі підіймаєть ся бунт,
Щоб із пут отрястись, стати твердо на ґрунт, —

„Ах, то й се не той гнів, що шаблюку стиска,
Се лиш злоба низька і сердитість рабська.

„Вавилонські жінки, відвернувшись ідїть,
І на мене здивовано так не глядїть!

„Щоб не впало прокляте моє на ваш плід,
Не прийшлося би раба привести вам на сьвіт.

„Вавилонські дївчата, минайте мене,
Хай мій вид співчутем серце вам не торкне!

„Щоби вам не судилась найтяжша судьба,
Найстрашнійша клятьба — полюбити раба!“

XI.

Чоловік и скоты спасиши,
Господи!
(Исаия 35).

Вжеж твоя сьвятая воля,
Коли хочеш — потурай,
Можеш навіть без розбору
Всіх людей пустити в рай.

Всі ми грішні, всіх жите нас
По калюжах провело,
А такого, щоб без плями,
З роду віку й не було.

А всі ті гріхи, провини,
Що за них нас, скільки чуть,
Страшать пеклом моралісти
І вже в сім житю печуть, —

Щоб тебе се ображало,
Отче, се невчасний жарт!
Против твого величя
Се і плюнути не варт.

Тай скотинку, як що воля,
Всю бери на райський лан, —
Адже там твої любимці
Шоробор і Левятан.

А котрі поміж сьвятими
„Нищі духом“, можуть стать
І кормити ту скотинку
І з під неї гній метать.

Навіть дикі, хижі звірі
Можуть там вийти всі враз, —
Звісно, з тим, щоб всі сьвятії
Мали вільний вафенпас.

Лиш одно мені не може
Помістити ся в голові:
Мали б і всі ті падлюки,
Ті без кону неживі,

Ті перевертні жорстокі,
„Переконані“ кати,
Всі ті скоти в людським тілі
Теж до раю увійти?

XII.

Рече беззмінъ къ сердцѣ сво-
мѣ, яко нѣсть Бгъ.

Говорить дурень в серці своїм:

„Есть Бог і єсть він Богом моїм!
Його я в серці своїм чую,
В ньому я днюю, з ним ночую.
Він береже мене мов мати:
Що я роблю, він мусить знати;
Що я роблю і що говорю;
Він в моїх радощах і в горю,
Він в моїх думках, в моїх мріях,
І в моїх жалощах, надїях.

„На нього я поклав надїю,
І все, що дію, з ним я дію;
Що мовлю, в ньому коринить ся,
Всіх моїх мислей він криниця;
І кожний відрух серця мого
Почав ся в нїм і йде до нього.
Мене він любить як дитину,
Пильнує, тїшить без упину,
І всі діла мої нотує,
І шлях мій до мети простує.

„Він сьвіт создав і сонце й зорі,
Завісив землю у просторі,
Накрив її небес покровом —
Одним лише всевладним словом;
Своїм „Да будет“ всемогучим,
Немов дощу потоком рвучим
Він скрізь на морі і на суші
Сздав у зародочках душі,
Житє розсіяв незлічене —
А все для себе і для мене.

„О, він ступнево йшов, вправляв ся,
Шість день до цїли наближав ся,
Поки создав найвисшу пробу —
Мене — він на свою подобу.
Він дав мені весь сьвіт у владу;
З його любви я не відпаду,
А навіть як згрішу, раб грішний,
То він карать мене не спішний:
Хоч як грізнеє пересерде,
Ще більше в нього милосерде.

„Щоб згладилась моя провина,
Він дав за мене свого сина;
І щоб мої могутні крила
Не зупиняла, не гнітила
Важка матерії інертність,
Він дав душі моїй безсмертність,
Дав за поруку безпохибну,
Що як умру, то не загину,
Що смерть моя — не скін фатальний,
А вхід до раю тріумфальний.

„Єсть Бог, я чую се, я знаю,
Його у власнім серці маю,
Його у твориві я бачу,
В своїй його знаходжу вдачу:
Він в моїй совісті говорить
І мною нищить, мною творить.
Що я скажу, він „ні“ не скаже,
І що я звяжу, й він те звяже.

„Я часть його; де часть, там цілість.
Я твір його, і творця вмілість
Його творіне виявляє;
Його дух з мене промовляє,
Його мисль в моїм слові чути;
Я єсьм, тому й він мусить бути.
Я в нім живу і з ним я вічний,
Як син, як складник органічний,
Як тон із гармонійним строем“...

Говорить дурень в серці своїм.

ІЗ КНИГИ КААФ

*Вірш І. Кав'юнін. Книжка
Івана Франка. 1911*

I.

У сні зайшов я в дивну долину.
Було так ясно, тихо, легко в ній,
Що бачилось мені: не йду, а лину.

Сьміяла ся в пишноті весняній
Природа пахощами вся облита,
І скрізь співав пташок незримих рій.

Сріблом на збочах хвилював лан жита,
Верхом шумів-гудів відвічний ліс,
В низу була величчя тайна скрита.

В низу був луг, і з нього вітер ніс
Такі розкішні пахощі, що груди
Аж ширшали і дух у тілі ріс.

А йшли ті пахощі з квіток, що всюди
Росли — барвисті, дивних форм, яких
Мабуть ніколи не плекали люди.

Хиляючись до тих квіток палких
Я чув, що й спів солодкий з них виходить,
Мов пасма тонів ніжних і м'яких.

Між тих квіток дівчат багато ходить,
Всі в білому, в вінках і скиндячках,
І одна одну все за руку водить.

У всіх маленькі кошики в руках
І кожду квітку пильно оглядають,
Пестять і підливають на грядках.

Не рвуть квіток співучих, та зривають
Із кожді ростинки по листку
І бережно у кошики складають.

І бачучи забаву їх таку
Я мовив: „На що ті листки, дівчата?
На лік, на страву їх рвете яку?“

І мовила одна: „Рвемо для сьвята.
І не на лік, бо для здорових се;
І не на страву — сита наша хата.

„А хто до уст листок сей занесе
І розгризе і сок його скоштує,
У того серце розкішю стрясе;

„У того сьмілість душу напростує,
У того радість очи прояснить,
Турботи всі розвіє й пошматує.

„Твій сум, твою зневіру хоч на мить
Прогонить він; ти станеш, мов дитина,
Всю суть свою ти мусиш відмінити.

„Всім любий ти, хоч круглий сиротина,
І любиш всіх, щасливий в тій любові.
Кааф у нас зоветься та ростина“.

Пішли. Та йдуть і мовлять иньші дві:
„А ти не рад листків тих скоштувати
І занести їх там, своїй верстві?“

„Чи все в вас має лютість панувати,
Зневага до людства, погорда й їдь?“

І кинувсь я листки ті дивні рвати.
Ось вам пучок їх. Нате та гризїть!

II.

Поете, тям, на шляху житєвому
Тобі перлини-щастя не знайти,
Нї захисту від бурі, злив і грому.

Поете, тям, зазнати маєш ти
Всїх мук бутя, всїх болїв і унижень,
Заким дійдеш до сьвітлої мети.

Поете, тям: лиш в сфері мрій, привиджень,
Ілюзій і оман твій рай цвисте,
А геній твій, то міць суггестій, зближень.

Пророцький дар у тебе лиш на те,
Щоб иньший край обіцяний вказав ти,
А сам не вхōдив у житло сьвяте.

І серце чулеє на те лиш взяв ти,
Щоб кождоу в день скорби пільгу нїс,
І в горю слово теплеє сказав ти.

Та з власним горем крий ся в темний лїс!
Нїхто до тебе не простягне руку
І не отре твоїх кровавих слїз.

Та не міркуй, що родивсь ти на муку,
Бо й роскошів найвисших маєш часть,
У творчій силі щастя запоруку.

Усе, чого тобі сей сьвіт не дасть,
Знайдеш в душі своїй яснїйше, краще:
Найвисшу правду і найбільшу владь.

Ото й минай все темне, непутяще,
Весь злудний блиск, тріумфи хвилеві,
Все підле, самолюбне і пропаще.

І бережи на своїй голові
Вінок незвялий чистоти і ласки
І простоти, мов квіти полеві.

У маскарад житя їди без маски,
На торжище цинїзмів і наруг
Виходь з лїхтарнею з старої казки:

В нїй щезне тїло, появить ся дух,
Прозора стане явищ темна маса.
І будь ти людям не судя, а друг

І зеркало й обнова. Guarda e passa.

*Позначи
ниги далі*

III.

Гуманний будь, і хай твоя гуманність,
Пливе з криниці чистої любови,
Якої не мутить пиха й захланність.

Гуманний будь не так як богослови,
Що надприродним ліктем довг свій мірять,
Льву такають, а гримають ослови,

Братами мають тих лише, що вірять
У їх закон, в їх повісті і чуда,
До „вічних благ“ все ласо зуби шкірять,

Та щідять муху, щоб ковтнуть верблюда.
Не те, щоб всіх любив — се вже над міру,
А не бажай нікому зла та худа.

Всіх бляг і брехень не бери на віру,
На фальш і зраду май порядний дрюк,
І не давай з братів лупити шкіру.

Лише не сердь ся, не заламуй рук,
Котячу флегму май усе в запасі,
Не вір облесним, стережи ся злюк,

А дармоїдам все кажи: А засї!

IV.

Як трапить ся тобі в громадськїм дїлі
Здобути голос, вплив якийсь і значність,
Народ вести, снувати пляни смілі,

То памятай і все май ту обачність,
Не вірити і не дуфать ніколи
На княжу ласку й на народню вдячність.

Бо княжа ласка як той сніг на поли,
Що вітер здує, в південь злиже сонце,
І лишить чорний ґрунт, пустий і голий.

Народня вдячність, — ти фатальний гонче,
Що з злою вістю все прибудеш вчасно,
А з доброю все спізниш ся доконче!

І не міркуй, що де ти бачиш ясно,
Там иншим з твого слова засвітає,
Хаос думок уложить ся прекрасно.

Не вір, що люд твої заслуги почитає,
Що задля них одну дрібну провину
Тобі простить! Він судить — не питає.

І знай, коли щасливу ю годину
Ти прозївав, щоб инших взяти під ноги,
Тебе самого безпощадно в глину

Затопчуть, як камінчик в брук дороги.

V.

Ти йдеш у вишукано-скромнім строю
І згідно так глядиш на сю пропащу,
Що натяк сам — названь її сестрою

Ти за зневагу приняла б найтяжчу.
Ти чесна! Двацять вісім літ проживши
Ти весну молодости вже найкрашу

Пустила мимо! Ти пройшла не пивши
Поуз криницю втіхи житевої,
Уста свої призиравством заціпивши.

Чого ти ждеш? Чи ще весни нової?
Вона минула вже безповоротно.
Ти гордо йдеш, та вже ціпкії звої

Жаль простяга, та вже тобі турботно,
Вже щось гірке під серце підступає,
Сумне, як день, що йде понуро-слотно.

Чи то не зависть по душі щипає?
Минаєш ту пропащу, мов не бачиш,
А скося зіркнеш — щось в устах злипає...

Мабуть в ночі до подушки заплачеш!

VI.

Ф. Р.

Дівчино, каменю дорогоцінний,
Затоптаний в болото, тваню вкритий,
Та й доси в блиску своєму нетлінний!

На тебе я дивлюся сумовитий:
Який багатий скарб чутя й любови
Марнуєть ся розтоптаний, розбитий!

Огонь, що так горить у твоїй крові,
Нагадує мені часи старії,
Коли чутя не гнули ще в окови.

Така як ти колись в Александрії
Співаючи по вулицях ходила
Під іменем Єгиптянки Марії.

І так як ти й вона тоді твердила:
„Усіх люблю! Чи бідний, чи багатий,
До мене йди і попускай вудила

„Своїм бажанням! Я не для заплати
А через той огонь, що в жилах грає,
В свої обійми рада всіх прийняти!

„В кого жура сон нічу пожирає,
Хто радощів не має з ким ділити,
Хто пристрасти пожежею згарає,

„Хто в праці гнесь, без діл не може жити, —
До мене йдїть! Я всім на своїм лонї
Дам рай — або про рай хоч хвилю снити“.

Благословлю уста твої червоні
І очі ті безсоромно огнисті —
Дві зорі на рум'янім небосклонї!

І груди ті прегрішні і пречисті,
І стан гнучкий і сьміх — серпанок срібний,
Що закрива безодні горя мглисті.

І лад той навіть клясти я нездібний,
Що впхнув тебе в безодню ту без тям:
З усею поганю він був потрібний,

Щоб розвалить міцну стїну між нами,
І дав нам здибатись і полюбить ся
І розійтись розбіжними стежками.

Нераз іще твій вид менї приснить ся,
Нераз іще іме твоє кохане
Прошепчу я тужливими устами.

Благословлю тебе. Де лиш постане
Нога твоя, нехай там радість сьєє,
Най сьміх лунає, хоч і серце вяне.

І ти не думай, що тебе чекає!
За тим, що шезло — безхосенні жалї,
А на передї смерть усіх спїткає.

В бруднім заулку, в ясному шпиталї,
Чи в власнім ліжку, всім одна дорога!
Найкрасша чвірка не заїде далї.

А ти не дбай, і доки тільки змога,
Сїй радощі, плекай любовні мрії,
І жаль гони від свого порога

За прикладом Єгиптянки Марії.

20—22/ІІ, 1904.

VII.

Опівніч. Глухо. Зимно. Вітер вие.
Я змерз. І випало з холодних пальців
Перо. І мозок стомлений відмовив
Вже послуху. В душі глибока павза.
Нї думка, нї чує, нї біль — ніщо
В ній не ворухить ся. Завмерло все,
Немов гнилий ставок в гушавині,
Якого темну воду не ворухить
Вітровий подих.

Але цить! Се що?
Чи втопленники з болотного дна
Встають і з хвиль вонючих простягають
Опухлії, зеленуваті руки?
І голос чути, зойк, риданє, стогін —
Не дійсний голос, але щось далеке,
Слабе, марне, тїнь голосу, зітханє
Чутне лиш серцю, та якеж болюче,
Яке болюче!...

„Тату! Тату! Тату!
Се ми, твої невродженії діти!
Се ми, твої невиспівані співи,
Перед часом утоплені в багнюці!
О, глянь на нас! О, простягни нам руку!
Поклич до сьвітла нас! Поклич до сонця!

Там весело — нехай ми тут не чахнем!
Там гарно так — хай тут не гниєм!“

Не вийдете на сьвітло, небожата!
Не вивести вже вас мені до сонця!
Я сам отсе лежу у темній ямі,
Я сам гнию тут до землі прибитий,
А з диким реготом по моїй груди
Тупоче, бє моя лихая доля!

І ще раз чути: „Тату! Тату! Тату!
Нам зимно тут! Огрій нас! Лиш дихни
Теплом, що з серця йде, повій весною,
А ми пурхнем, оживемо, заграєм!
Весняним чаром, співом соловейків
Наповнимо твою сумну хатину,
Арабських пахошів на своїх крилах
Нанесемо, коверцем пишнобарвним
Розстелимось під твоїми ногами.
Лише тепла нам! Серця! Серця! Серця!“

Деж я тепла візьму вам, небожата?
Уста мої заціпило морозом,
А серце в мене вижерла гадюка.

VIII.

Як голова болить!

Пожевклі карти
Рукопису старого помаленьку
Перебігають стомленії очі,
А в голові грижа немов павук
Снує сітки, немов штукарь у тьмі
Пускає синії, білі, пурпурові
Ракети, огняним млинком вертить ся,
То вказує в бенгальським сьвітлі дикі
Якісь появи, що з тих карт пожевклых
Зриваються ся, немов осінні листе
Під подихом хуртовини...

„Прийшов
Сьвятий Матвій у город людоджерів.
А люди ті такі звичаї мали:
Не їли хліба, не пили води,
А тільки жерли тіло чоловіче
І кров пили. А хто чужий трапляв ся
У город їх, то тут його хапали
І вивертівши очі напували
Отруйним зілем і в тюрму сажали
І клали їсти їм траву-отаву“.

І вже щеза з перед очей рукопис,
І ту страшну історію читаю
У власнім серці: як я заблукав ся
У город — будь ім'я його прокляте! —
І поено мене отруйним зілем,
Як очі вибрано мені, щоб я
Не бачив, хто мене і по що вяже,
І як замісто хліба 'довго-довго
Я годувався ілюзій диким зілем.

І ось я темний у тюрмі ридаю,
І не за тим ридаю, що пропало:
Не за свободою, яка ніколи
Свобідна не була; не за тим щастєм,
Що лиш у снах являлось та дразнило.
Лиш те болить мене, що зведений
До стану траводної худоби
Я тямки чоловіцтва ще не стратив.

Та ось бряжчать ключі, скриплять завіси,
Стукочуть кроки, — се сторожа входить.
Хтось шарпнув шнур, що вяже мої руки,
І роздивля табличку, що до них
Привязана. „Три дни ще і тоді
Час буде вивести його“.

Пішли.

Мені не страшно. Щож, три дни! Могли
І зараз брать.

А може... може там
Далеко десь, по той бік Чорноморя

Маленька барка надува вітрила,
І в ній сидить спаситель твій, що чудом
Перепливе безодню і вийде
В останню ніч у сію сумну темницю,
І верне зір тобі і скаже: „Встань і вийди!“

Ге-ге, колись в легендах так бувало,
Та не тепер! Не надій ся нічого!
Мовчи і жди!

IX.

Як би ти знав, як багато важить слово,
Одно сердечне, теплеє слівце!
Глибокі рани серця як чудово
Вигοює — як би ти знав отсе!
Ти певно б пауз болю і розпуки
Заціпивши уста безмовно не минав,
Ти сїяв би слова потїхи і принуки,
Мов теплий дощ на спраглі ниви й луки, —
Як би ти знав!

Як би ти знав, які глибокі чинить рани
Одно сердите, згїрднее слівце,
Як чисті душі кривить і поганить
І троїть на весь вік — як би ти знав отсе!
Ти б злість свою неначе пса гризького
У найтемнїйший кут душі загнав,
Потїх не маючи та співчутя палкого,
Ти б хоч докором не ранив нікого, —
Як би ти знав!

Як би ти знав, як багато горя криєть ся
У масках радости, байдужости і тьми,
Як багато лиць, за дня веселих, миєть ся
До подушки горючими слїзми!

Ти б зір і слух свій наострив любовю
І в морі сліз незримих поринав,
Їх гіркість власною змивав би кровю
І зрозумів весь жах в людському безголовю, —
Як би ти знав!

Як би ти знав! Та се знанє предавне;
Відчути треба, серцем зрозуміть.
Що темне для ума, для серця ясне й явне...
І иншим би тобі вказав ся світ.
Ти б серцем ріс. Між бурь життя й тривоги
Була б несхитна, ясна путь твоя.
Як Той, що в бурю йшов по гривах хвиль роз-
[логих,
Так ти б мовляв до всіх плачучих, скорбних,
[вбогих:
„Не бійте ся! Се я!“

СТРАШНИЙ СУД

СТРАШНИЙ СУД.

Ну, а що, як справді правда,
Що панотчик в церкві править,
Що мене по смерті ангел
Перед божий суд поставить?
І засяде Бог на троні
В блисках бур і гуках грому,
І всі штири кінці сьвіта
Враз поклонять ся Старому, —
Заревуть небесні труби,
Потрясуть ся всі основи,
І мертве все стрепенеть ся
Дожидаючи обнови, —
І що від нащада сьвіта
Мало дух живий у собі,
Підійметь ся, не пропаде
Ні атом житя у гробі...
І потягне все на суд той,
Мов безмежні, сиві хмари,
І у щерть сповнить ся міра
Плати добрим, злomu кари...
І відкриють ся всі тайни
Найновійші й найдавніші, —
Перед явністю такою
Затремтять найправедніші...

І не тільки кожде діло,
Але навіть кожде слово,
Кождий помисл, кожда похоть
Оживуть тоді на ново,
І дістануть рух і голос
І мов військо незлічене
Попливуть на суд — свідчити
Против мене, чи за мене?...

Щож, на судову розправу
З апаратом так безмежним
Стану я, слабий і грішний,
Певно з трепетом належним.
І скажу: „На суд твій, Боже,
Я стаю, земне створенє,
І кладу перед тобою
Весь свій біль і все стражданє,
Всіх ілюзій злудні блиски,
Всіх утіх марну приємність,
Всі надії, всі упадки,
І всю гордість, всю нікчемність,
Розум весь і всю сліпоту
І всі ересі й всю схизму,
І жало те невмируще
Критицизму й скептицизму.
Боронити ся не буду,
Бо ти сам все ліпше знаєш,
Та яким мене створив ти,
То таким мене і маєш“.

„Замовчи! — гукне з за хмари
Голос божий дужше грому. —
Все, що є, чому є й по що,
Видно скрізь мені самому.
Патос твій сьмішний для мене,
Дотеп твій не мід, а оцет;
А сю приказку латинську
Знаєш: *Sus Minervam docet?*
Чим ти був, яким був, по що,
Всі твої утіхи й болі,
Всі твої гріхи й дурниці,
Все було з моєї волі.
Все добро і зло, що в світі
Сіяв ти і доси сієш,
Все те був мій плян, якого
Ти ні в зуб не розумієш.
А що ти сповнив задачу,
Що була тобі надана,
То прийми тепер заплату:
Входь у радість свого пана“.

Тут панотчики й владики,
Що клячатимуть довкола,
Позивають ся на ноги
І насуплять грізно чола.
І враз крикнуть: „Боже, отче!
Чиж подоба, чиж потреба,
Щоб сей грішник, сей єретик,
Атеїст ішов до неба?
Де ми сіяли пшеницю,
Сипав він кукиль невіри;

Де щепили ми покору,
Там він гордощі без міри;
Де ми груди надривали,
Щоб добути скрухи лепту,
Його сьміх, його наруги
Виводили нас з концепту.
Він ніколи не піддався
Нї намові, нї погрозі;
Він був вовк у твоїм стадї,
Був голівня в твоїм стозї.
Він троїв дитячі душі
Явно, славно і нагально!
Брать його до неба, Боже,
Се, їй Богу, нельояльно.
Ми ж твою сповняли волю,
Що стоїть в письмі сьвятому,
Ми з твого заповіту
Не вронили нї атому, —
А сей жевжик тут нас буде
Ще стягати із котурнів!...
Нї, його зрівнявши з нами
Ти нас маєш всіх за дурнів.
Ми на се незгідні, ми, що
Скрізь стежки твої простуєм!
Твоїм іменем ми проти
Твого суду протестуєм!“

Пан Біг довготерпеливий
Вислуха всю ту тираду,
І всьміхнеться добродушно
І таку їм дасть пораду:

„Цитьте, діти! Тут не сеймик,
Щоб ревли ви і кричали!
Ви-ж у небі, де немає
Ані болю, нї печали.
Опозицій та обструкцій
Тут робить вам непрактично;
В своїм небі я ряджу ся,
Вибачайте, деспотично.
Тут я поїзду кондуктор,
В якій хочу кого клясі
Посаджу, а пасажерам
Іншим всім до того засі.
В моїм небі місця много,
Всяких треба тут професій,
І багато пасажерів
Їде в мойому експресі.
Для овечок препокірних,
Для коров молокодайних,
Для пташок усіх співучих
І для всіх заслуг звичайних,
Для волів, що весь вік пріли
Скиби краючи й загони,
І для всякої худоби
Єсть окремі тут вагони.
Там їм плата по заслужі,
Море радощів готових, —
Але мусить же й зо мною
Їхать хтось у особових.
Вас я, дітоньки, шаную,
Та одна моя вам рада,
Щоб держались ви, як добрі

Пастирі, свого стада.
А компанію для мене
Вибирати вам буде трудно;
А мені в компанії з вами —
Вибачайте — було б нудно.
Чи я вас за дурнів маю,
Се лишіть мені на волю,
Та себе за дурня мати
Вам, їй Богу, не позволю!“

Тут я попрошу о слово
І скажу: „Мій Боже правий!
Присуд твій мені не ясний,
Та занадто він ласкавий.
Хоч то певно не моя річ
Поправляти присуд божий,
Та бою ся, до твого
Я експресу не пригожий.
Компаніста я немудрий
Для небесного сальону,
І готов так як у земних
Часто випадати з тону.
А по друге, тиж подумай:
Для якої то паради
Серед твоїх наївніших
Слуг почнуть ся свари й звади?
Я ж добродіїв сих знаю:
Не дадуть вони спокою,
Шепти, чорнення, доноси
В небі попливуть рікою;
Будеш мати тут протести

І соборчики їй обиду, —
Вигризуть мене із неба,
І тобі нароблять стиду.
А нарешті — вибач, Боже, —
Не кортить мене до раю;
Твоїх рбскошів небесних
Я, їй Богу, не бажаю.
Не кортить мене ні вічний
Серафимський спів похвальний, —
На такі високі співи
Я зовсім не музикальний;
Не кортять мене небесні
Псальми, гимни й акафисти, —
В їх бомбаст ануж я схочу
Підпустити зойки й свисти?
Тай твої співці й поети
Не зовсім мені до речі,
Починаючи Давидом,
А кінчаючи Львом Печчі.
Тай компанія, твої ті
Херувими, Серафими,
Шестокрилії почвари —
Що мені балакати з ними?
Тай апостоли і учні,
Корифеї всі небесні,
Як поглянуть близше, Боже, —
Страх вони не інтересні.
Сам Петро, чого він варта,
Що Христа в біді відрік ся!
І весь збір їх, що в годину
Скрути в страху геть розтік ся!

Або ті твої аскети
Сухоребрі та немиті,
Ті фанатики, до людських
Благ ненавистю підшиті,
Ті отці, апольогети,
Догматисти, каноністи,
Інквізитори, що вміли
„Igne, ferro“ в душу лізти.
Або й ті, що з твоїм словом
На устах всі землі й море
Заповняли й скрізь ширили
Темноту, гризню і горе,
Покривали здирства можних,
Але вбогих дерли й тисли,
І хрестом твоїм вбивали
Вольне слово й вольні мисли!
Адже будши консеквентним
Ти їх мусиш пригорнути, —
Тож подумай, як мені тут
В товаристві з ними бути?
Та се ще не все; можливо,
Що тут ріжні порядки,
І на всяку бранжу, Боже,
Єсть окремі сепаратки.
Але жити в твоїм небі
І втішати ся й співати, —
Господи, то кількож треба б
Напихати в вуха вати,
Щоб не чути криків, стогнань
І проклять, докорів лютих
Тих нещасних, там у пекло

Звержених у тьму й закутих!
Щоб не чути відгомону
Всіх тих мук і озьвіріня,
Що були мов контрапунктом
Всього твого творіння.
Нї, почують ся й крізь вату,
Крізь найгрубший мур зі стали,
І нема таких віддалень,
Щоб лунати перестали!
І нема таких розкошів
І екстаз і раювання,
Щоб мені не затроїли
Їх пекольні стогнання.
Дай мені в найвисшій раю
Ще на висшій рай надїю,
Та при думці про ті звуки
Я, їй Богу, одурію.
Нї, пусти мене, мій Боже,
З сього світлого округа
Там, де тягне грішна вдача
Й житева мене заслуга,
Там, де боротьба невинна
Без побіди і без слави,
Де покута віковична
Та без пільги й без поправ.
Правда, в той огонь пекельний,
Що пече без тіла душі,
В ту смолу і кров, де грішні
Клекотять немов галуші,
У ті дебрі сіркові,
В червяки ті невмирущі,

В ті гадюки, скорпіони
Та почвари всякі злющі
Я не вірю, і в чортяків
Тих рогатих та хвостатих,
Що без всякої причини
Мучать бідолах проклятих.
Та я знаю інше пекло,
Коштував його не мало
За життя, — ще й доси смаку
Троха з нього позістало.
Знаю, як смакує скрута
В безвідрадній самотині;
Хліб, що ворог із призи́рством
З ласки кине сиротині;
Безнадійність, ще розбити
Рада б те жите мізерне;
Жаль учинку, що раз став ся
І вже в небу́те не верне;
Як довкола тебе зрада
Стане муром непрохідним,
І як сам собі здаєш ся
Підлим, низьким і негідним.
Все те степенуй, о Боже,
По твоїй всесильній волі,
І пусти мене у вир той
До товаришів недолі.
Там знайду я товариство
Більш до смаку й до вподоби,
І на сльози і на кпини,
І до сміху і до злоби.
Там знайду завзяте племя,

Люд свободний і гулящий,
Повний сили й волі, вицьвіт
Роду людського найкращий:
Всіх музик і всіх поетів,
Що вино й любов співали,
Всіх філософів, що пута
Догматизму розбивали,
Всіх еретиків, усяких
Перелому піонерів,
Бунтарів і гайдамаків,
Всяких революціонерів,
Всіх, що власне чолові́цтво
Окупляли слізмами й кровю,
І всіх тих, кого любив я
В житни́ грішною любовіо“.

„Дурню! — крикне голос божий, —
Що ти слів тут набалакав,
Але правди зрозумі́ня
Стілько в них, як кіт наплакав!
Пекла просиш ти у мене,
Як би я був пекла ктитор;
Просиш мук і болів, як би
Я був кат і інкві́зитор.
Випрашаєш ся від раю,
Мов від царського салюну,
І боїш ся серед ясных
Пань там випадати з тону.
Ще й не бачивши ти моїх
Вибранців на глум здіймаєш!...
Слухай, хлопче! Я питаю:

За кого мене ти маєш?
Я гадав, що ти підняв ся
Духом понад ту худобу,
Що собі і Бога й чорта
Творить на свою подобу;
Що крізь часове й тілесне
Ти проник в духове й вічне,
І відкинув шкарлупине
Грубо-антропоморфічне.
Чейже на землі не даром
Я острив тебе як бритву,
Посилав тебе у мир свій
І гоняв тебе у битву,
І водив тебе як треба
На вершини й на низини,
Щоб ти був одним з моєї
Доборової дружини.
Не плети-ж тепер дурниці,
А збери в одно огнище
Всі думки і всі бажання,
На їх крилах як найвище
Підіймись, напруж всі сили,
Безмір обіймай душею,
І в найвисшій тій екстазі
Злий ся з сутністю моєю!"

Сї слова впадуть на мене,
Наче дощ густий, огнистий,
Спалять сумніви й тривогу,
І я встану ясний, чистий,
І почую в собі силу

І безмірну духа владу,
І перед найвисшим Духом
В пориві любови впаду.
Всі думки і всі бажання
Я зберу в одно огнище,
І на крилах їх я стану
Підіймать ся вище, вище...
І уже весь безмір стане
Перед моїми очима
Наче карта розікрита,
Наче світло, що не блима,
Тільки рівно, чисто летєть ся, —
Щезнуть загадки і межі,
І поллєть са щастє в душу,
Як безмірний блиск пожежі.
Я ростиму й сам в безмежність,
Все проникну, все прогляну,
Все скоштую — вище — глубше —
І розвію ся в нїрвану.

З М І С Т.

	Стор.
Semper tiro	3—12
Semper tiro	5
Совет	7
Мойому читачеві	8
Буркунські станси I—IV	9
Конкістадори	11
Лісова ідилія, поема	13—54
Посвята М. Вороному	15
Пролог	19
Перша пісня	29
Друга пісня	42
Нові співомовки	55—76
Цехмістер Купер'ян	57
Сучасна приказка	61
Майстер Свирид	64
Що за диво?	67
Притичина	68
Як там у небі?	70
Трагедія артистки	74
На старі теми	77—100
I	79
II	80
III	81

	Стор.
IV.	84
V.	85
VI.	86
VII.	87
VIII.	89
IX.	91
X.	93
XI.	96
XII.	98
Із книги Кааф	101—120
I.	103
II.	106
III.	108
IV.	109
V.	110
VI.	111
VII.	114
VIII.	116
IX.	119
Страшний суд	121—135

106081

О п о в і с т к а.

„Українсько-руська Видавнича Спілка“ видала доси отсі книжки:

В першій серії:

Ціна в коронній вал.

1. С. Ковалів. Девертир і інші оповідани	1'60	K.
2. Іван Франко. Поеми	1'60	„
3. О. Кобилянська. Покора і інші оповідани	1'40	„
4. Гю де Монасан. Дина пані і інші оповідани	1'30	„
5. І. Франко. Полуйка і ин. борисл. оповідани	1'40	„
6. Н. Кобринська. Дух часу і інші оповіданя	1'60	„
7. Енот Гамсун. Голод, роман	2'20	„
8. Леся Українка. Думи і мрії. Поезії	1'60	„
9. С. Ковалів. Громадські промисловці, опов.	1'60	„
10. У. Шекспір. Гамлет, принц данський	1'80	„
11. Генрик Понтонідад. Із хат. Оповіданя	1'40	„
12. Богдан Ленкий. З жити. Оповіданя	1'20	„
13. Гергарт Гауптман. Візник Геншель	1'60	„
14. М. Коцюбинський. В путях шайтана. Оповід.	1'60	„
15. У. Шекспір. Приборкана гоструха	1'40	„
16. Панас Мирний. Дикі люди	1'40	„
17. В. Короженко. Судний день	1'20	„
18. У. Шекспір. Макбет	1'60	„
19. К. Гуцков. Уріель Агоста	1'40	„
20. У. Шекспір. Коріолан	1'80	„
21. М. Яцків. В царстві сатани	1'60	„
22. Панас Мирний. Морозенко	0'90	„
23. Леся Мартович. Нечитайлик	1'60	„
24. М. Коцюбинський. По людському	2'00	„
25. В. Оркан. Скапаній сьвіт, драма	1'00	„
26. Василь Стефаник. Дорога, новелі	1'60	„
27. У. Шекспір. Юлій Цезар	1'60	„
28. Л. Толстой. Відродження, (3 томи)	3'60	„
29. К. Гавлічек-Воровский. Вибір поезій	1'60	„
30. Ф. Заревич. Хлопська дитина	1'80	„
31. І. Франко. Коваль Бассім	1'60	„
32. У. Шекспір. Антоній і Клеопатра	1'80	„

33. Е. Тимченко. Калевала, фінська епопея . . .	3 00	К
34. О. Катренко. Пил Природа і ин. оповідани . .	1 40	"
35. У. Шекспір. Багато галасу з нечевлі . . .	1 60	"
36. Іван Франко. Сім казок, повелі	1 40	"
37. С. Воробкевич. Над Прутом, поезії	1 60	"
38. У. Шекспір. Ромео і Джульєта	1 80	"
39. К. Сроковський. Оповідани	1 40	"
40. А. Кримський. Пальмове гілля, (3 00) . . .	2 00	"
41. О. Кониський. Молодий вік Макс. Одинця . .	2 00	"
42. Гю де Мопасан. Горлі і инші оповідани . .	1 80	"
43. В. Кравченко. Буденне житє. Оповідани . .	2 00	"
44. У. Шекспір. Король Лір	1 80	"
45. Д. Лукінович. За Кадилян, повість	3 00	"
46. Г. Гайне. Подорож на Гарі	1 20	"
47. І. Франко. Захар Беркут (брош. 1 20) К. опр.	1 60	"
48. У. Шекспір. Міра за міру	1 40	"
49. М. Коцюбинський. Поединок і ин. опов. . .	2 00	"
50. О. Стороженко. Марко проклятий, поема . .	1 40	"
51. С. Ковалів. Риболови	2 00	"
52. Марко Вовчок. Народні оповідани. т. I. (1 60)	2 00	"
53. П. Мирний. Серед степів. Оповідани . . .	3 00	"
54. Е. Ярошинська. Перекиньсяки	2 60	"
55. В. Винниченко. Повісти й оповід.	3 00	"
56. Л. Мартович. Хитрий Панько	1 50	"
57. В. Вересаєв. Записки лікаря	3 00	"
58. М. Вовчок. Народні оповідани Т. II. (1 60) .	2 00	"
59. М. Горький. Малева і инші опов.	2 50	"
60. М. Дерзниця. Композитор і инші опов. . .	2 00	"
61. Ю. Заєр. Легенди	2 40	"
62. А. Чехов. Змора і ин. опов.	2 40	"
63. Н. Кобринська. Ядзи і Катруся та ин. опов.	1 80	"
64. Д. Лукінович. Від кривди, повість	2 00	"
65. А. Чайковський. Оповідани	2 00	"
66. Марко Вовчок. Народні оповідани, т. III. .	3 80	"
67—68. І. Левницький. Хмари	4 80	"
69—70. Е. Золя. Жерміналь	6 00	"
71. О. Маковей. Оповідани	3 00	"
72. І. Франко. На лоні природи	3 60	"
73. Кароль Кавцкі. Народність і її початки (0 60)	1 00	"
74. Фр. Енгельс. Людвік Флербах	(0 50) 0 90	"

75. Фр. Енгельс. Початки родини	(1 50) 1 90	К.
76. Ш. Сеньобб. Австрія в XIX століттю . . .	(0 80) 1 20	"
77. В. Будзинівський. Хлопська посілість . .	(2 00) 2 40	"
78. К. Флімаріон. Про небо	(2 00) 2 40	"
79. М. Драгоманів. Переніска (виперпано) . .	1 80	"
80. С. Степняк. Підземна Росія	(3 00) 3 40	"
81. Адріан. Атарний процес у Добростанах . .	(1 00) 1 40	"
82. І. Тен. Філософії штуки	(1 00) 1 40	"
83. Дж. Інґрем. Історія політ. економії	4 00	"
84. Е. Феррієр. Дарвінізм	(1 30) 1 70	"
85. Й. Конрад. Національна економія	(1 90) 2 30	"
86. В. Стефанік. Моє слово, оповідани . . .	(3 60) 4 00	"
87. Ж. Масперо. Старинна історія східних народів		
т. I.	(2 40) 2 80	"
88. М. Коцюбинський. У грішний світ	(1 60) 2 00	"
89. М. Карсєв. Філософії культурної й соціальної		
історії XIX ст.	(2 40) 2 80	"
90. О. Кобилянська. До світа. Новелі і пар. .	(2 40) 2 80	"
91. О. Авдікович. Моя популярність	(2 20) 2 60	"
92. Е. Фрас. Нарис геології	(1 20) 1 60	"
93. Б. Лешкий. Кара та инші оповідани . .	(2 00) 2 40	"
94—95. П. Стороженко. Історія західно-європей-		
ських літератур до кінця XVIII ст	(4 00) 4 40	"
96. Г. Байрон. Чайльд Гарольд	(1 40) 1 80	"
97. М. Драгоманів. Шевченко, українофіли й со-		
ціалізм	(1 60) 2 00	"
98. Марк Твайн. Том Соєр	(2 60) 3 —	"
99—100. Е. Шієрер. Політична історія Палест. .	(3 10) 3 50	"
101. І. Франко. Місія Чува. Кавка і сатири .	(2 40) 2 80	"

Книжки під чч. 73—100 друковані в давній другій серії (Науковій Бібліотеці). Ціни в скобках подані за брошуровані примірники.

У другій серії вийшли:

Ціна в короновій вал	
1. М. Грушевський. Б. Хмельницький	0 20 К.
2. Курцій Руф. Фільотас	0 20 "
3. В. Наумович. Величина звязного світа . .	0 15 "
4. Панаєс Мирний. Лови	0 06 "
5. І. Пулюй. Неуропаща сила	0 20 "

6. М. Грушевський. Бех-Аль-Джугур.	0-10	К.
7. І. Раковський. Вік нашої землі.	0-10	"
8. А. Чехов. Капітанка.	0-15	"
9. М. Драгоманів. Мик. Ів. Костомарів.	0-15	"
10. Е. Золя. Напад на млин.	0-20	"
11. І. Пулюй. Нові і перемінні звізди.	0-15	"
12. Г. Квітка. Маруся.	0-50	"
13. М. Левицький. Умова для селян. сім'я.	0-20	"
14. П. Куліш. Ориси.	0-06	"
15. М. Кистяковська. Іван Гус.	0-20	"
16. О. Стороженко. Оповідання. I.	0-20	"
17. В. Барвінський. Досліди з поля статист.	0-20	"
18. В. Короленко. Ліс шумить.	0-20	"
19. І. Франко. Шевченко в польській рев. аванді.	0-40	"
20. В. Гігб. Кляд Іе.	0-25	"
21. Е. Еган. Руські селяни на Угорщині.	0-25	"
22. П. Мирний. Дихий попутав.	0-40	"
23. А. Д. Уайт. Розвій географічних поглядів.	0-30	"
24. Ів. Франко. Украдене щастя.	0-50	"
25. С. Ефремов. Національне питання в Норвегії.	0-30	"
26. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (1 пісня).	0-30	"
27. М. Драгоманів. Два учителі.	0-40	"
28. Е. Золя. Повінь.	0-30	"
29. С. Томашівський. Київська козащина 1855 р.	0-10	"
30. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (2 пісня).	0-35	"
31. Т. Масарик. Ідеали гуманности.	0-35	"
32. Люкіян. Юпітер у клопотах.	0-30	"
33. М. Костомарів. Письмо до ред. "Колокола".	0-20	"
34. М. Гоголь. Вій.	0-40	"
35. І. Раковський. Вулкани.	0-20	"
36. Г. Фльобер. Іродіада.	0-30	"
37. О. Терлецький. Москвофіли й народовці.	0-30	"
38—39. І. Тургенєв. Ася.	0-40	"
40. Л. Ворониківський. Маруся.	0-25	"
41—42. Данте Алігері. Пекло, пісні I—X.	0-40	"
43—45. В. Олександрович. Риси Європи.	0-70	"
46—48. Л. Толстой. Крайцерова соната.	0-95	"
49—50. О. Воднянський. Українські казки.	0-55	"
51. Е. Золя. Смерть Олівія Бекайля.	0-20	"
52. А. Уайт. Розвій астроном. поглядів.	0-45	"

53. П. Ніщинський. Гомерова Іліада (3 пісня).	0-25	К.
54. А. Міцкевич. Лист до гал. приятелів.	0-45	"
55—56. Л. Толстой. Смерть Івана Іліча.	0-50	"
57. В. Вайтєнбах. Біолягія в XIX в.	0-20	"
58—59. М. Іоркій. На дні життя.	0-70	"
60—61. М. Верн. Біблія, студія.	0-45	"
62—63. Г. Клейст. Маркіза О.	0-40	"
64. М. Карсєв. Філософія історії.	0-20	"
65—67. Ф. Достоевський. Грач.	1-50	"
68. Ш. Сеньобб. Міжнародні революційні партії.	0-41	"
69—71. І. Тургенєв. Весняні води.	0-90	"
72. А. Д. Уайт. Розвій поглядів на лихву.	0-33	"
73—74. П. Куліш. Українські оповідання.	0-50	"
75. Ф. Лиссаль. Про суть конституції.	0-30	К.
76—77. А. Шаміссо. Петро Шлеміль.	0-70	"
79. М. Драгоманів. Літ.-сусп. партії в Галичині.	0-40	"
78. Д. Мордовець. Оповідання.	0-60	"
80. О. Коніський. Листи про Ірландію.	0-45	"
81—82. І. Левицький. Гуморески.	0-75	"
83. Ю. Візнер. Життя рослини у морі.	0-15	"
84—85. П. Ніщинський. Гомерова Іліада, IV—VI.	0-80	"
86. В. Антонович. Поль.-українські відносини.	0-40	"
87. І. Тургенєв. Муму.	0-30	"
88—90. А. Кримський. Мусулманство і його будучність.	1-70	"
91—92. О. Стороженко. Оповідання. II.	1-10	"
93. А. Д. Уайт. Розмови з Л. Толстим.	0-30	"
94—96. Ф. Купер. Звіробоийник.	1-00	"
97—98. О. Вайсмаєр. Про туберкульозу.	0-90	"
99—100. О. Стороженко. Оповідання III.	0-85	"
101. Л. Толстой. Шахматні ся.	0-20	"
102—103. В. Гаршин. З війська. Оповідання.	0-80	"
104—105. Л. Фер. Будда і Буддизм.	0-80	"
106—107. С. Круть. Записки з рос.-тур. війни.	1-10	"
108. М. Кос. Про полові справи.	0-30	"
109—110. О. Козловський. Мірті й книжариси.	0-90	"
111. Моріс Верн. Евангеліє, студія.	0-40	"
112—113. Л. Толстой. Севастопольські оповідання.	1-20	"
114. В. Антонович. Чари на Україні.	0-45	"

115—117. Тисяча й одна піч. I.	1-60	К.
118. І. Тен. Нариси із старинного сьвіта	0-65	"
119—120. О. Стороженко. Оповідання. IV.	0-80	"
121. М. Драгоманів. Козаки	0-30	"
122. П. Куліш. Листи з хутора	0-50	"
123. Ф. Сірко. Тарас Шевченко і його думки про громадське життя	0-60	"
124—126. Тисяча й одна піч, II.	1-40	"
127. III. Сеньюбб. Церква й католицькі партії в XIX ст.	0-45	"
128—129. Лев Толстой. Кавказькі оповідання	1-00	"
130. Л. Маячанець. Про шлюб на Україні-Руси в XVI—XVII ст.	0-35	"
131—132. І. Тургенєв. Кляра Міліч	0-60	"
133—134. Е. Цеклер. Єзuitи	0-75	"
135—136 І. Франко. Semper tūro (поезії) (1-60)	1-00	"

Передплата на II серію Літературно-Наукової Бібліотеки
вносять у сім році в причини її розширення / кор. Хто
вложив менше, най дїшле решту проте.

Крім того можна набувати в Видавничій
Спілці отсі видані окремо, або набуті твори:

1. АКОРДИ, антологія української поезії від
смерти Шевченка до найновіших часів під ред. д-ра
Ів. Франка, з ілюстраціями Ю. Панкевича. Люксове
виданє, по ціні 6, 7-50, 8, 8-50 і . . . . . 10— К.
2. В. Забіла. Пісні крізь сльози . . . . . 0-80 К.
3. А. Крип'який. Андрій Лавовський, повість 3-00 К.
4. М. Ядків: Огні горять . . . . . 2-50 К.
5. Петербурська Академія Наук у справі внесе-
ня заборони українського слова . . . . . 0-60 К.
6. О. Вишневський. На перехомі . . . . . 1-20 К.
7. С. Тимашівський. Володимир Антонович 1-00 К.
8. Задачі статистичного досліджу австрійської
України . . . . . 0-30 К.

Адреса: Львів, ул. Чарнецького, ч. 26.

Всі видання Видавничої Спілки продає й висилає
також Книгарня Наукового Товариства імені Шевченка
у Львові, ул. Театральна ч. 1 (до Росії висилає по ціні
кодо 45 коп. за одну корону).